

இலங்கைத்
தமிழ்ச்
சுடர்மணிகள்

11

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

தொகுப்பாசிரியர்
பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா

குமரன் புத்தக இல்லம்

இலங்கைத் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - 11

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

தொகுப்பாசிரியர்
பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2008

வெளியீட்டு எண்: 319

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

- தொகுப்பாசிரியர்: பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா எழுதியது.

செவ்விதாக்குநர்: க. குமரன்

முதற்பதிப்பு 2008 பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மி. அஞ்சல்: kumbh@slnet.lk

-3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலணி, வடபழனி சென்னை - 600 026

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12

Swami Ganapragashar

Edited by: Prof.K.Intherabala

First edition: 2008

Published by Kumaran Book House

- 361, 1/2 Dam Street, Colombo -12, Tel. - 2421388, E.mail: kumbh@slnet.lk

- 3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.

- 361, 1/2 Dam Street, Colombo -12

ISBN 978 - 955 - 659 - 128 - 1

இந்நூல் ஞானப்பிரகாசர் நினைவு அமைப்புக் குழுவினால் 1981 ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா அவர்களை பதிப்பாசிரியராக கொண்டு வெளியான “சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்: சிந்தனையும் பணியும்” என்ற நூலின் சுருக்கப்பட்ட வடிவமாகும். பிற்சேர்க்கைப் பகுதிகள் புதிதாக இணைக்கப்பட்டவை. மேற்கண்ட அமைப்புக் குழுவிற்கு எமது நன்றிகள்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்
30.08.1875 – 22.01.1947

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	5
2. வரலாற்றாய்வும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்	8
3. மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்	20
4. மொழியாய்வும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்	35
5. சமயப்பணியும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்	45
பின்னிணைப்புகள்	
(i) ஞானப்பிரகாசர் வாழ்வில் முக்கியத் திகதிகள்	51
(ii) சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல்கள்	53

அறிமுகம்*

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மாணிப்பாயில் 1875 ஆகஸ்ட் 30இல் இராசசிங்கம் சாமிநாதபிள்ளை என்ற ஆசிரியருக்கும் காடினர் சிற்றம்பலம் மகள் தங்கமுத்துவுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். தந்தையார் சைவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர். மாணிப்பாயில் வேலக்கைப் பிள்ளையார் கோவிலின் முகாமையாளராகக் கூடக் கடமையாற்றினார் என அறிகின்றோம். ஆனால், தாயார் புரட்டஸ் தாந்தக் கிறிஸ்தவ குடும்பத்திற் பிறந்தவர். பிறந்தபோது ஞானப் பிரகாசருக்கு வைத்தியலிங்கம் என்ற பெயரே இடப்பட்டது. ஞானப்பிரகாசர் ஒருவயதுப் பிள்ளையாய் இருக்கும்போது தந்தையார் வாந்திபேதி நோயினால் அகால மரணமடைந்தமை அவர் சைவப் பின்னணியிலிருந்து விலகக் காரணமாயிருந்ததெனின், மூன்று வயதுப் பிள்ளையாய் இருந்த போது தாயார் அச்சுவேலியைச் சேர்ந்த ஒரு கத்தோலிக்கரை மணம் முடித்தமை அவர் கத்தோலிக்கராய் வாழ்ந்து, கத்தோலிக்கத் திருச்சபைக்கு பணிபுரிய வழிவகுத்ததெனலாம். கத்தோலிக்கராக மாறிய போதுதான் அவருக்கு ஞானப்பிரகாசர் என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது.

முதலில் அச்சுவேலியில் சூசையப்பர் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்தில் கல்வி பயிலத்தொடங்கிய ஞானப்பிரகாசர் ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதன் பொருட்டுப் பதினொரு வயதளவில்

* கா.இந்திரபாலா, முன்னாள் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

மானிப்பாய் மெமோறியல் பாடசாலையிற் சேர்ந்தார். அதன்பின் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிற் கல்வி பயின்று, பதினேழாவது வயதுடன் பாடசாலைப் படிப்பை நிறுத்தி, ஒரு சில மாத காலம் நானு ஓயாத் தேயிலைத் தோட்டத்திலே தங்கியபின், 1893இல் 'இலங்கைப் புகையிரதத் திணைக்களத்தில் உத்தியோகம் பெற்றார். ஆனால், மூன்று ஆண்டுகளுள் அப்பதவியைக் கைவிட்டு, கத்தோலிக்கத் திருச்சபையிலே குருவாகச் சேர்ந்து கொள்ள நேரிட்டது.

இளமைப் பருவத்திலே தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகிய மொழிகளைக் கற்று, தமிழிசை, தமிழ்நாடகம், தமிழ்க் கவிதை ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த ஞானப்பிரகாசருக்குத் திருச்சபையின் குருப்பதவி ஒரு முழுமையான ஆராய்ச்சியறிஞராக மாறுவதற்கு வாய்ப்புகளை அளித்தது. திருச்சபையிற் சேர்ந்திருக்காவிடின் ஞானப்பிரகாசரைப் பற்றி நாம் அறிந்திருக்க மாட்டோம் என்றே கூறலாம். 1901இல் அவர் குருப்பட்டம் பெற்றார். அந்த ஆண்டு தொட்டு ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக ஆராய்ச்சி, மதம் ஆகிய இரு துறைகளிலும் பூரணமாக உழைப்பதே அவருடைய பணி ஆகியது.

இலங்கையிலேயே முழுமையான பல்கலைக்கழகம் இல்லாத காலம் அது. அதிலும், சுவாமிகள் தேர்ந்தெடுத்த துறைகளாகிய தமிழர் வரலாறு, யாழ்ப்பாண வரலாறும் தொல்பொருளியலும், மொழியியல் ஆகிய துறைகள் வளர்ச்சி பெற்றிருக்காத காலம் அது. இரண்டாவது மகாயுத்தத்தின் பின்னர்தான் நவீன மொழியியல் துரித வளர்ச்சியடைந்து இன்றைய நிலையை எய்தியது. யாழ்ப்பாண வரலாறே பல்கலைக்கழகத்தினர் தொட்டுப்பாராத துறையாக அறுபதுகள் வரை அமைந்தது. இந்நிலையில் சுவாமிகள் இத்துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டு, அவற்றில் முறையான பயிற்சி இல்லாத போதிலும் தானாக அத்துறை சார் நுட்பங்களைக் கற்றுத் தன்னாலான தொண்டினைச் செய்தமையே நாம் கருத்திற் கொள்ளவேண்டிய விஷயமாகும். அவர் காலத்துப் பின்னணியிலும், அவருக்கிருந்த பயிற்சிப் பின்னணியிலும் வைத்தே சுவாமிகளுடைய பங்களிப்பை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும். சுவாமிகள் காலத்திலிருந்து இத்

துறைகளைப் பொறுத்தமட்டிலே நாம் எவ்வளவோ முன்னேறிச் சென்றுவிட்டோம் என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. சுவாமிகளுடைய அணுகுமுறைகளிலும் ஆராய்ச்சிமுறைகளிலும் குறைகள் இல்லை என வாதாட வேண்டியதில்லை. குறைகளை எடுத்து மிகைப்படுத்த வேண்டியதுமில்லை. அவருடைய தொண்டை குறைநிறைகளுடன் எடுத்து மதிப்பீடு செய்வதன் மூலம் சுவாமிகள் வளர்க்க முற்பட்ட துறைகளை நாம் மேலும் வளர்த்துச் செல்லலாம்.

வரலாற்றாய்வும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்*

ஈழத்தில் பல்கலைக்கழகங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று விஞ்ஞான முறையிலான வரலாற்றாராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட முன்னர் சமூகவிஞ்ஞானத் துறையிலான ஆய்வுகளில் அக்கறையுடன் ஈடுபட்டோர் அரசசேவையாளரும், அரச சேவையிலிருந்து இளைப்பாறியோரும், சமயத் தலைவர்களுமாவர். இவர்கள் தமது சேவைக் காலத்தின்போது கிடைத்த தகவல்கள், சேவையாற்றிய பிரதேசங்களில் சேகரித்த விடயங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற வற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டனர். ஈழத்தின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றை அறிவதற்கு அக்கால அரசசேவையாளர்கள் எழுதிய பல குறிப்புகள் இன்று சிறந்த மூலாதாரங்களாக விளங்குகின்றன. இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் வண.பிதா. எஸ்.ஜி.பெரேரா, போல் ஈ.பீரிஸ், ஜே.பி.லூவிஸ் போன்றோர் சிறந்த ஆய்வு நூல்களை எழுதியோராவார். இவ்வாராய்ச்சியாளர்களின் வரிசையில் வைத்தெண்ணக்கூடிய தமிழ் ஆயராச்சியாளர்களில் முதலியார் இராசநாயகம், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் போன்றோர் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள்.

இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்டவொரு துறையில் விசேட சித்தி பெற்று அத்துறையிலேயே தமது ஆய்வுகளையும் நடத்து கின்றனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

* கதிரவேலு அருமைநாயகம் (காலஞ்சென்ற முதுநிலை வரிமதிப்பாட்டாளர், உள்நாட்டு இறைவரி திணைக்களம்) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

போன்ற ஆராய்ச்சியாளர்கள் பத்துறையிலும் ஈடுபட்டவர்கள். பன்மொழித்தேர்ச்சி படைத்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி, தொல்பொருளியல், கத்தோலிக்கச் சமய வரலாறு, தமிழர் வரலாறு, சமய வரலாறு, தத்துவம் போன்ற துறைகளில் ஈடுபட்டவர். பத்துறைப்பயிற்சி அவரது ஆராய்ச்சிகளுக்கு மெருகூட்டியது.

கத்தோலிக்கச் சமய வரலாறு

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையின் முழுநேர ஊழியர். எனவே அத்துறை ஆராய்ச்சியில் அவர் ஈடுபட்டது இயல்பானதே. அத்துடன் சமய ஞானி என்ற வகையிலும், சமயத்தைப் பரப்புவதைத் தமது வாழ்க்கைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவரென்பதாலும் கத்தோலிக்கச் சமய விடயங்களில் பாரபட்சமாகவிருப்பார் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ஆனால் வரலாற்றாசிரியன் என்ற நிலையிலிருந்து கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினது வரலாற்றை எழுதியபொழுதும், விமர்சித்து விளக்கம் கொடுத்தபொழுதும் உண்மை விசுவாசி போன்று வரலாற்றிற்கு விசுவாசமாக நடந்துள்ளார். உண்மை வரலாற்றாசிரியன் தனது கைவசமிருக்கும் மூலாதாரங்களுக்குக் கட்டுண்டவன். எனவே முடிபுகள் தவறாயின் மூலாதாரங்கள் நிறைவு பெறாதனவாகவிருத்தல் வேண்டும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றுப் படைப்புகளில் மிகவும் முக்கியமான பெருநூல் இலங்கையில் கத்தோலிக்க ஆலயத்தின் வரலாறு [A History of the Catholic Church in Ceylon, I, Period of beginnings 1505 - 1602 (1924)] என்பதாகும். போர்த்துக்கேயர் கால அரசியல், சமய வரலாற்றிற்குப் பேராதரவாக விளங்கும் இந்நூல் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றெழுதும் திறமைக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். பகுதிபகுதியாக ஆனால் விரிவாகப் போர்த்துக்கேயர் கால வரலாற்றை ஆராயும் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் கூட இந்நூல் பற்றி நல்லபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அக்காலத்தில் எளிதாக யாவருக்கும் கிடைக்காத திருச்சபை

ஆவணங்களையும் ஏனைய நூல்களையும் துணையாகக் கொண்டு இந்நூலை எழுதினாலும் தமது நூல் பூரணத்துவம் பெற மாட்டாதென்பதை உண்மையான வரலாற்றாசிரியனுக்குரிய பண்புடன் மிகவும் அடக்கமாக ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். இந்நூலுக்கு அளித்த முகவுரையில் இதனை பின்வருமாறு வலியுறுத்தியுள்ளார் :

இலங்கைத் திருச்சபையினது நான்கு நூற்றாண்டுக்கால வரலாற்றைச் செம்மையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்கு எம்மிடம் ஏற்கனவே இருக்கும் ஆதாரங்கள் மிகவும் சொற்பமாகும். விடயத்தைப் பாரபட்சமின்றி நீதியான முறையில் ஆராய வேண்டின் லிஸ்பனிலும், றியோ ஜெனெய்றோ விலுமுள்ள துருப்பிடித்த சுவடிக்கூடங்களைக் குடைந்து, இலங்கையில் வெவ்வேறு காலங்களில் தொண்டாற்றிய சமயப் பிரிவுகளினது ஆண்டறிக்கைகளையும் கடிதத் தொடர்புகளையும் துளாவிப் பார்த்தல் வேண்டும். மேலும் திருச்சபை துன்புறுத்தப்பட்ட காலம்பற்றிப் புறவெளிச்ச மூட்டுவதற்காகக் கொழும்பிலும் அம்ஸ்டரடாமிலும் உள்ள பெரும் ஆவணத்தொகுதிகளைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது மேற் சொன்ன கருத்துக்கமைய இம்மியளவும் தவறாது தமது ஆராய்ச்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் குறிப்பிட்டது போல் அவர் ஆய்ந்த காலப் பகுதியினைப் பற்றி விரிவாக ஆராயின் தகுதிவாய்ந்த ஆராய்ச்சியாளரொருவரது வாழ்நாள் முழுவதும் செலவிட நேரிடும். தமது முடிபுகளைப் பிறர்மீது திணிக்காது அவைகள் மேலும் ஆராய்ச்சிக்கு வழி வகுக்கும் தடயங்களாக விளங்க வேண்டுமென விரும்பினார். எனவே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று முடிபுகளை விமர்சிக்கும் ஆய்வாளர்கள் அவரது மேற்போந்த கருத்தினை மனங்கொளல் வேண்டும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று நடுநிலைமைக்கும், வரலாற்று மனப்பான்மைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக மினிர்வது அவர் கத்தோலிக்க சமய மதமாற்றங்கள் பற்றி எழுதிய விமர்சனங்களாகும். கத்தோலிக்க மதமாற்றம் மக்களை நேரடி

யாகத் துன்புறுத்திச் செய்யப்பட்டதென்றும், அந்நோக்குடனேயே இந்து பௌத்த ஆலயங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன என்றும் பிரசாரக் கருத்தைத் தெரிவித்த ஆங்கிலேயே எழுத்தாளர்களான எம்ர்சன் ரெனண்ட் போன்றோரை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கண்டித்துள்ளார். ரெனெண்ட் போன்றோரைப் பின்பற்றிக் குருட்டுத்தனமாக எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையையும் அதே வகையில் கண்டித்துள்ளார். சமய மாற்றத்தையும், அதைச் செய்வதற்குக் கையாண்ட உத்திகளையும் வரலாற்றுப் போக்குடன் நோக்கி பாரபட்சமற்ற முடிபுகளுக்கு வரவேண்டும். கத்தோலிக்கச் சமய மாற்றம் வலுக்கட்டாயத்தின் பேரில் நடைபெறவில்லை. மாறாக மூன்று பிரிவினராகச் சமய ஊழியம் செய்த குருமாரது உபதேசம் மூலமும் அரசாங்கம் அளித்த சலுகைகள் மூலமும் ஈட்டம் பெற்றது என்பது அவரது வாதமாகும்.

போர்த்துக்கேய அரசர்கள் தமது அதிகாரிகள் சமய மாற்றத்திற்கு ஒத்தாசை புரிய வேண்டுமென ஆணை பிறப்பித்தாலும் நடைமுறையில் அது சாத்தியமாகவில்லை. நிர்வாகிகளுக்கும் சமயக் குருமாருக்குமிடையே முரண்பாடுகள் மலிந்து காணப்பட்டன. முன்னவரது கொடுமைகளே போர்த்துக்கேயர் இலங்கையை இழந்ததிற்குக் காரணமென்பார் குவெய்ரோஸ் பாதிரியார். இருப்பினும், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், போர்த்துக்கேய அரசாங்கம் புறசமயிகளுக்கெதிராகக் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களுக்கு அளித்த வரிச்சலுகை, முன்னுரிமை, பதவி உயர்வு, கௌரவப் பட்டங்கள், சன்மானங்கள் போன்றவை துன்புறுத்தலுக்கு சமமானவை என்பதை மறுக்க முடியாதென்றும் அவை கொடுமையானதும் மனிதாபிமானமற்ற செயலென்பதையும் துணிகரமாகக் கூறியுள்ளார். உலக வரலாற்றை நன்கு படித்தறிந்தோர் உணர வேண்டிய நிகழ்ச்சிகளும் உள. இந்து பௌத்த ஆலயங்கள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டதும், அச்சமயங்களின் குருமார்கள் துரத்தப்பட்டமையும் திட்டமிட்ட செயல்களல்ல. அவைகள் போர்க்காலங்களில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள். பெரண்டின் (வயிரவ) கோவில், முன்னேஸ்வரம், தேவேந்திர முனை விஷ்ணு ஆலயம் போன்றவை மாயா துன்னையும், அவன்

மகனான முதலாம் இராசசிங்கனையும் வெற்றி கொள்ளமுடியாத காலகட்டத்தில் மக்கள் மத்தியில் கிலியூட்டுவதற்காகவும் இச்சிங்கள மன்னர்களைப் பணியச் செய்வதற்காகவும் தரை மட்டமாக்கப்பட்டவைகளாகும். உலகில் பெரும் போர்கள் நடைபெற்ற போதெல்லாம் இவ்வொழுக்கமே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. சகோதர சமயங்களைச் சார்ந்த புத்த சைவ ஆலயங்களே போர்க்காலங்களில் இத்தகைய கதிக்குள்ளாயின என்பதை எடுத்து விளக்கினார். கத்தோலிக்க சமயப் பரம்பலும் போர்த்துக்கேயரது அரசியல் செல்வாக்கின் முன்னேற்றமும் ஒன்றையொன்று தாங்கிச் சென்றதால் அரசியல் வரலாறும் இந்நூலில் கணிசமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தில் கத்தோலிக்கம் (Catholicism in Jaffna – 1926) என்ற கைநூல் ‘சத்தியவேத பாதுகாவலன்’ ஆங்கிலப் பிரசுரத்தில் வெளிவந்த கட்டுரையின் மறு பிரசுரமாகும். கத்தோலிக்க சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் புகுத்தப்பட்ட காலம் தொடக்கம் 1923 வரையிலான காலப்பகுதி பற்றி மேலோட்டமாகக் கூறும் இந்நூல் சில புள்ளி விபரங்களையும் வண. பொன்ஜீன் போன்றோரது சேவைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது.

‘யாழ்ப்பாண மறைமாவட்டத்தில் இருபத்தைந்து ஆண்டு கத்தோலிக்க வளர்ச்சி’ (XXV years of Catholic Progress in the Diocese of Jaffna) என்ற நூல் யாழ்ப்பாணத் திருச்சபைக்குள் பெரும்பானத்துள் அடங்கும் சிறு திருச்சபைகள் முதல் பெரியவை வரையிலான விபரங்களுக்கு உபயோகமானது. சாதிமடிப்படையில் நிறுவப்பெற்ற திருச்சபைகள் பற்றியும், சாதிக்கலவரங்களின் போது ஏற்பட்ட சமய மாற்றங்களும் இதனுள் அடங்கும்.

இங்கு குறிப்பிட்ட நூல்களைத் தவிர ‘யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி’ யில் கத்தோலிக்க சமயம் பற்றிக் காணப்படும் விடயங்களை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே கொடுத்துதியிவிருக்க வேண்டும். ‘சத்தியவேத பாதுகாவலன்’ இலிருந்து எடுத்தாளப் பெற்ற மேற்கோள்கள் சமய வரலாற்றை விளக்க உதவுகின்றன.

கத்தோலிக்க சமய வரலாறு இந் நாட்டின் தற்கால வரலாற்றிலிருந்து பிரிக்கமுடியாத பிரதான அம்சமாகும். அதை

முறைப்படி அறிந்து கொள்வதற்கு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆற்றிய தொண்டு கணிசமானது.

யாழ்ப்பாண வரலாறு

ஈழத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களினது தொடர்ச்சியான வரலாறு இதுவரை எழுதப்படவில்லை. இதனை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை அண்மைக்காலம் வரை சிலரேயுணர்ந்திருந்தனர். போதிய வரலாற்று மனப்பான்மை இல்லாத காரணத்தினால் இச்சமூகம் சில வேளைகளில் தனது இலக்கைத் தவறவிட்டதோவென்ற ஐயப்பாடும் தோற்றாமலில்லை. வரலாறும் அதுபற்றிய விமர்சனமும் ஒரு சமூகத்தைச் சரியான வழியிலிட்டுச் செல்வதற்கு மிக அவசியமாகும். எனினும் ஈழத்தமிழ் மக்களிடையே, குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களிடையே பதினொராம் நூற்றாண்டு வரை பழைய வரலாற்று மரபுகளைத் தொகுக்க வேண்டிய அவசியம் பற்றிய உணர்வு இருக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டு முதல் எழுதப்பெற்ற மரபுவழிவந்த கதைகளே அண்மைக்காலம் வரை யாழ்ப்பாண வரலாறெனக் கொள்ளப்பட்டது. வையாபாடல், கைலாயமாலை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூற்றாண்டின் முதன் மூன்று தசாப்தங்களில் வரலாற்று நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அந்நூல்களின் முக்கியமானவைகளாகப் பின்வருவற்றைக் கொள்ளலாம் :

- i) ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எழுதிய 'யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்' (1912).
- ii) க.வேலுப்பிள்ளை எழுதிய 'யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி' (1918).
- iii) முதலியார் செ.இராசநாயகம் எழுதிய 'Ancient Jaffna' (1926).
- iv) சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய 'யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்' (1928).

இந்நூல்களில் தர்க்கரீதியாகவும் விஞ்ஞான ரீதியாகவும் எழுதப்பட்ட நூல் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது 'யாழ்ப்பாண

வைபவ விமர்சனம்' என்பது அறிஞர்களின் துணிபு. யாழ்ப்பாண வரலாற்றை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனத்தின் துணிபுகளைப் பலவிடங்களில் மேற்கோள் காட்டித் தமது கருத்துக்களை நிலை நாட்டியுள்ளனர். யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனத்தைத் தவிர ஆங்கிலத்தில் 'Sources for the Study of the History of Jaffna', 'The Forgotten Coinage of the Kings of Jaffna' போன்ற பயன்தரு கட்டுரைகளையும், 'The Kings of Jaffna During the Portuguese Period of Ceylon History' (1920) என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். இந்நூல்களும் கட்டுரைகளும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் ஆதிகால தற்கால வரலாறுகளை அறிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடியன. இந்நூல்களில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறிய கருத்துக்களும் துணிபுகளும் இன்றைய ஆய்வாளர்களான பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலா, கலாநிதி சி.பத்மநாதன் போன்றோரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. உதாரணமாக:

1. யாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டது.
2. யாழ்ப்பாணத் தனியரசைத் தோற்றுவித்தவன் சிறிநாகன் என்பவன். அவன் தமிழன்.
3. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கிய சிங்கை நகர் வல்லிபுரத்திற்கு அண்மையிலுள்ளது.
4. யாழ்ப்பாணம் என்பது 'யாப்பாப் பட்டுண' என்ற சிங்களச் சொல்லின் திரிபு.

போதிய சான்றுகளுடன் மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் இன்று நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டதென பேராசிரியர் இந்திரபாலாவும் கலாநிதி பத்மநாதனும் கூறியுள்ளனர். சிங்கைநகர், நல்லூர் போன்ற இன்றைய யாழ்ப்பாண நகரத்துக்குள்ளடங்கிய பகுதியாகவிருக்கவேண்டுமெனவும் 'யாப்பாப் பட்டுண' என்பதற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் தொடர்பில்லையெனவும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும் யாழ்ப்பாண மன்னர்களான ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் நாணயங்களில் சேது

நந்தி பிறை பொறிக்கப்பட்டமையை அடையாளங் கண்டு கொளல், பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்பது யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் சிம்மாசனப் பெயர்கள் என்ற கருத்தை நிலை நாட்டியமை ஈழம், இலங்கை என்ற பெயர்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பெயர்கள் என்ற துணிபு, போன்றவற்றை இன்றைய ஆய்வாளரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

‘யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுகி’ க.வேலுப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டது என்ற கருத்து பொதுவாக நிலவினாலும் இந்நூலின் முதற்பகுதி, குறிப்பாக ஒல்லாந்தர் காலம் வரையிலான பகுதி சுவாமி ஞானப்பிரகாசரால் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அவர் மேற்பார்வையின் கீழ் வேலுப்பிள்ளை போதகரால் எழுதப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இந்நூலில் சில குறிப்புகள் ச.ஞா வால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் சத்தியவேத பாதுகாவலனிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் ஏராளமாகவிருக்கின்றன. இவைகள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது பங்களிப்புகளாகவிருக்க வேண்டும். அத்துடன் நூலாசிரியரான க.வேலுப்பிள்ளை அவர்களே நூல்முகத்தில்

இது வண.சா.ஞானப்பிரகாசர் (O.M.I.) கனம் ஊ.னு. வேலுப்பிள்ளை (போதகர்) மெஸ் ச.குமாரசுவாமி (கிளாக்கு) என்பவர்களின் பேருதவி கொண்டு தனது பெயரால் இயற்றப் பெற்றதெனவும், முகவுரையில்....நாம் விசேட உதவி பெற்றவருள் சிறுபராயந்தொட்டு எமது நேசத்தைப் பெரிதுமு வந்து பாராட்டி வந்த, வருகின்ற வண.சா.ஞானப்பிரகாசர் (O.M.I.) அவர்களே தலையாயினர். இப்புத்தகத்துக்காய் அவர் எமக்குச் செய்த உதவியும், எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசையுமே, எம்மை அவருக்கு எஞ்ஞான்றும் கடமைப்படுத்தும்.

எனக் கூறுகின்றார். இவை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எவ்வளவு தூரம் ஏனையோரையும் வரலாற்றுத்துறையில் ஈடுபடத் தூண்டினார் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியம் 1621இல் வீழ்ச்சியுற்ற பின்னர் வன்னிப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த வன்னியர்கள் போர்த்துக்கே

யருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் தொந்தரவு கொடுத்தனர். தமிழர் வரலாறு நிறைவு பெறவேண்டுமாயின் வன்னியர் வரலாற்றை விரிவாகப்படித்தல் வேண்டும். இவ்வரலாறு இன்று பலரின் ஆய்வு விடயமாக மாறியுள்ளது. இவர்களுக்கும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். 'Alla Mappana Vanniyan and the Grant of a Mudaliyarship' என்ற கட்டுரை வன்னியர் வரலாற்றிற்கு இன்றியமையாத மூலாதாரமாகும். தமிழில் காணப்படும் இவ்வோலையை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமது குறிப்புகளுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வன்னிப் பிரதேசங்களில் நிலவிய நீதி நிர்வாகமுறை என்பன பற்றியும் வன்னி முதலிமாருக்குக் கிடைத்த சிறப்புரிமை, அதிகாரம் என்பன பற்றியும் இதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

சமூக வரலாறு (பொது)

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்று ஆய்வுகளை மதிப்பீடு செய்யும் பேராசிரியர்களும் ஏனையோரும் தத்தமது ஆய்வுகளுக்கு எவ்வளவுதூரம் அவரது ஆய்வுகள் முன்னோடியாக விளங்கின என்பதிலேயே இதுவரை கவனஞ் செலுத்தியுள்ளனர். இது வரலாறு தொடர்ச்சியாக எழுதப்படாததினால் ஏற்பட்ட விளைவாகும். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆய்வுகளைத் தொகுத்து நோக்கின் - தூய வரலாறு அல்லாதது என்ற பாகுபாடின்றி அவரது வரலாற்றுப் பங்களிப்பு பரவலானது என்பது உணரப்படும். தமிழ்ச் சமூகத்தினரது பண்பாட்டம்சங்களில் பெரும்பாலான வற்றைப் பிரதிபலிக்கும் விடயங்களுக்கே அவர் தர்க்கரீதியான விளக்கம் கொடுக்க முற்பட்டாரெனின் மிகையாகாது. அரசியல் வரலாறு மாத்திரமன்றி தமிழ்ச் சமூக, சமய, மொழி வரலாற்றினையும் செம்மைப்படுத்தும் வகையில் அவரது ஆக்கங்கள் அமைந்துள்ளன. அவர் காலத்தில் புகழ் பெற்ற அறிஞர்களது ஆய்வுகளைத் தாங்கி வெளிவந்த Ceylon Antiquary and Literary Register, Journal of the Royal Asiatic Society (Ceylon Branch) போன்ற சஞ்சிகைகளில் பல்வேறு விடயங்கள் சம்பந்தமாக அவர்

எழுதிய கட்டுரைகள், குறிப்புகள், விளக்கங்கள், திருத்தங்கள் அறிஞர்களால் வரவேற்கப்பட்டன.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கத்தோலிக்கராகவிருந்த போதும் தமிழரது ஆதிச்சமயக் கொள்கைகள் அனுஷ்டானங்கள் பற்றிய அறிவு படைத்தவர். இதனால் தமிழரல்லாதோரும் பிறரும் யாழ்ப்பாணத்தமிழர்களது சமூக சமய விடயங்கள் பற்றித் தவறான விளக்கம் கொடுக்க முனைந்த போதெல்லாம் தவறுகளைக் சுட்டிக்காட்டித் திருத்தவுங் செய்தார். தமிழரல்லாதோரை மாத்திரமின்றித் தமிழரையும் குழம்பவைத்த மிக முக்கியமான விடயம் யாழ்ப்பாணச் சாதியமைப்பாகும். யாழ்ப்பாணச் சமூக வரலாறு சாதிவரலாற்றால் மிகையாகாது. நிலமானிய அடிப்படையில் வேளான் மேலோங்கியிருந்த வேளையில் தாழ்ந்த சாதியினர் மாத்திரமின்றி அவர் வணங்கிய தெய்வங்களும் சாதியடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. இஷ்ட தேவதை வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு முறைகளைக் கொண்டு ஒவ்வொரு சாதியும் வாழ்ந்த குறிச்சிகளை அடையாளங்கண்டு கொள்ளலாம். யாழ்ப்பாணம், வன்னி போன்ற பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களினது பொதுவழிபாட்டு மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள், சடங்குகள் பற்றி ஏராளமான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர் ஜே.பி.லூவிஸ் என்பவராவார். அவரது கட்டுரைகள் பலமுறை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது திருத்தங்களுக்குள்ளாகியது. எடுத்துக் காட்டாக 'யாழ்ப்பாண மாவட்ட மரபுகள்' என்பது பற்றி ஜே.பி.லூவிஸ் எழுதிய கட்டுரையொன்றை விமர்சித்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கண்ணகி வழிபாடு செட்டிய சமூகத்தினது பிரத்தியேக வழிபாடல்லவெனவும், யாழ்ப்பாணத்தில் கண்ணகி வழிபாடு தனக்காரக் குறிச்சி, முகமாலை, புலோப்பளை தவிர அங்கணாங் கடவை (மல்லாகம்), மாகியப்பிட்டி, அச்செழு, கோப்பாய், மட்டுவில் (பண்டித் தலைச்சி அம்மன்) போன்ற இடங்களில் நடைபெறுவதையும் சுட்டிக்காட்டினார். மேலும் நாச்சிமார் வழிபாடு பறையருக்கு மாத்திரம் உரித்தானதல்ல யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் பெரிய நாச்சிமார் கோவில் (வண்ணார் பண்ணை) உயர்சாதியினருக்குச் சொந்தமானதென்றும் குறிப்பிட்டார். தவிர பறையர் மத்தியில் வல்லியக்கன் என்ற தெய்வத்

திற்கே முதலிடமுண்டென்றும் அதற்குரிய கோவில்களையும் (அதே சந்தர்ப்பத்தில் பறையர் செறிந்து வாழும் கிராமங்களையும்) பின்வரும் கிராமியப் பாடலொன்றின் மூலம் தெளிவுபடுத்தினார் :

கன்னாபுரம் நின்று அந்நாள் நடந்து
கருதரிய ஏழாலை அதில் மீதுறைந்து
புன்னாலைக் கட்டுவன் அச் செளக் கொப்பாய்
புத்தூர் வறுத்தலைவிளான் பளையிரண்டும்
மன்னார் சுளிபுரம் சங்காணை தோல்வரம்
மற்றுமுள தேசங்களிலெல்லாமுமறைந்து,
சுன்னாகம் வாழவரு வல்லியக்கரசனை
தொழுவோர்கள் பலவினை தொலைந்து போமே.

‘வடமாகாணக் கிராமியக் கதை’ என்ற கட்டுரையொன்றில் எவ்வாறு இஷ்ட தேவதைகள் சில சாதியினரது குல தெய்வங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன என்ற விபரத்தைக் கூறுகின்றார். உதாரணம் அண்ணமார் - பள்ளர், ஐயனார் - கோவியர், பெரிய தம்பிரான் - வண்ணார். இவைகளுக்குப் புறநடையுமுண்டு.

மேற்கூறப்பட்ட ஆக்கங்களைத் தவிர ‘தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும்’ (1920), ‘தமிழரின் ஆதியிருப்பிடமும் பழஞ்சீர்திருத்தமும்’ போன்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். முன்னையதில் பழந்தமிழரது சமூக நிலை, சமய நிலை ஆகியவற்றைப் பற்றியும் பின்னையதில் தமிழரின் தோற்றம் பற்றியும், விபரிக்கின்றார். தமிழரின் ஆதி இருப்பிடம் மத்தியதரை கடற் பிரதேசமென்ற கொள்கையை நாட்ட முயலும் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் இந்நூலில் தமிழர் தோற்றம் பற்றிய பழைய கொள்கைகள் பலவற்றை ஆராய்ந்துள்ளார். லெமூரியாக் கண்டக் கொள்கை மங்கோலிய, அவுதிரேலிய பழங்குடிக் கொள்கை போன்றவற்றை ஆய்ந்து நிகராகரித்துள்ளார். முன்னைய நூல் சத்திய வேத பாதுகாவலனிலும் பின்னையது செந்தமிழ் இதழ்களிலும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்புக்களாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வரலாற்றுத் தமிழ் நடை பற்றிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகச் சமஸ்கிருதப் பீடத் தலைவர் திரு.வி.சிவசாமி பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :

தமிழ் மொழி தக்க இடத்தினைப் பாடத்திட்டத்திலோ, சமூகத்திலோ பெற்றிராத காலத்திலே சுவாமிகள் தமது தாய் மொழியிலே தமது ஆய்வுகளை எழுதியமை குறிப்பிடற் பாலது. இன்று தென்னிந்தியத் தமிழரிலும் பார்க்க ஈழத்துத் தமிழர் ஒருவகையிலே பெருமைப்படத்தக்கவர்கள். ஆரம்பக் கல்வி தொடக்கம் பல்கலைக்கழகக் கல்வி - ஆராய்ச்சிக் கல்வி வரை தமிழ் போதனா மொழியாக எமது நாட்டிலே விளங்குகிறது. இவ்வகையில் எமது முயற்சிகளின் வெற்றி கள் எவ்வாறாயினும், அவை தென்னிந்தியத் தமிழருக்கும் வழிகாட்டியாகவே அமைந்துள்ளதெனலாம். இதற்கு முன் னோடியாகத் தனிப்பட்ட வகையிலே பெருந்தொண்டாற்றி யவர் வரிசையிலே ஞானப்பிரகாசர் பெருமிடம் வகிக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. அரசியல், சமூக, சமய வரலாறு பற்றிய நுண்ணிய ஆய்வுகளைத் தர்க்கரீதியாகத் தமிழில் எழுதிக் காட்டியுள்ளார். தமிழினை ஆராய்ச்சி மொழியாக நடைமுறையில் எடுத்துக் காட்டியவர்கள் வரிசையில் இவருக்குக் குறிப்பிடத்தக்க ஓரிடமுண்டு.

தற்கால ஆய்வு முறைகள் நன்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் அவர் தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டாரெனினும் வரலாற்று ஆய்வுமுறைகளைப் பற்றி முறைப்படி பாடங்கேட்ட வரல்லர். திராவிட மக்களின் பழம் பெருமைகளை வண.பிதா. ஹெரஸ் போன்றோர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தவர். தமிழர் பெருமைகளைத் தமிழருக்கும் ஏனையோருக்கும் எடுத்து விளக்க வேண்டிய நிலையிலேயே தமது ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை இவ்வாய்வுகள் ஆரம்ப முயற்சிகளே. அவற்றில் வழக்கள் இருப்பதில் வியப்பில்லை. ஈழத்தமிழர் வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தில் சமூகச் சேவைக்கெனத் தன்னை அர்ப்பணித்த சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய மதிப் பீடுகள் அவர்காலச் சூழ்நிலை, தேவைகள் என்பவற்றுடன் ஒப்பிட்டாராயப்படுதல் வேண்டும். ஈழத்தமிழர்கள் மத்தியில் வரலாற்றுணர்வும், வரலாற்று விமர்சனத்துறையும் திருப்திகரமாக விருத்தியடையாத காலகட்டத்தில் அவராற்றிய பங்களிப்பு மகத்தானது.

மரபுத் தமிழ் கல்வியும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்*

சிற்சில துறைகளிலே முன்னோடியாகவும், புதுநெறி காட்டியவராகவும் விளங்கியவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் கட்டுரைகளும், நூல்களும் எழுதி சுவாமிகள் பன்மொழிப் பண்டிதராகவும் இருந்தார் என்பது அனைவரும் நன்கறிந்ததே. மொழிநூல் ஆராய்ச்சியில் பெரும்புகழீட்டிய அவர் சுவிசேஷத்தொண்டிலும் தனிப்பெரும் தானத்தை வகித்தார். சில முக்கியமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் ஆங்கில மொழியில் எழுதி வெளியிட்டாரெனினும் பெரும் பாலானவற்றைத் தமிழிலேயே எழுதினார். அவர் வாழ்ந்து செயற்பட்ட காலத்திலே ஆராய்ச்சி நெறிப்பட்ட சர்ச்சைகளும் வெளியீடுகளும் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே இடம் பெறுவதுண்டு. சீரிய, கருத்தார்ந்த விஷயங்களைத் தமிழிலே எழுதி ஆய்வுலகின் கவனத்தைக் கவர்ந்த சிலருள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். மேனாட்டு அறிஞர் வழிவந்த ஆதாரங்களையும் ஆய்வுமுறைகளையும் கையாண்ட அவர் தமிழ்க் கல்வியாளரின் பெருமதிப்பையும் பெற்றார். செந்தமிழ், இந்துசாதனம், கலாநிதி, ஞாயிறு முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம், யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய - திராவிட பாஷாவிருத்திச்சங்கம் முதலியவற்றிலும் அவரது கருத்துக்களுக்கு நிரம்பிய வரவேற்பிருந்தது. கத்தோலிக்கத்

* கா.கைலாசபதி, (காலஞ்சென்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

துறவியாயிருந்த விடத்தும் திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசிமடத்துத் தலைவர் ஞானப்பிரகாசரைக் கௌரவித்து நூல்வெளியீட்டிற்குப் பொருளுதவியும் செய்தனர். இவற்றை எல்லாம் நோக்கும் பொழுது சுவாமிகளுக்கும் மரபுவழிவந்த தமிழ்க் கல்விக்குமிருந்த தொடர்பினைச் சிறிது ஆராய்வது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. பொதுவாகத் தமிழ்நாட்டிலும் குறிப்பாக இலங்கையிலும் நிலவிவந்த மரபு வழித் தமிழ்க் கல்வியின் செல்வாக்கு எந்த அளவிற்குச் சுவாமிகளிடத்துக் காணப்படுகிறது என்பதையும் அதிளின்றும் அவர் எவ்வளவிற்கு வேறுபடுகின்றார் என்பதையும் சுருக்கமாக எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழ்க்கல்வி மரபு என்று நாம் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் பொழுது இரு வகைகளையும் இரு காலகட்டங்களையும் சேர்த்தே குறிப்பிடுகின்றோம். ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஏற்பட்ட பல்வேறு மாற்றங்களில் கல்வித்துறையில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவை. ஏறத்தாழ ஈராயிரம் வருடங்களாக உருவாகி வந்த இலக்கிய இலக்கணங்களையும் தருக்க சாத்திரத்தையும் குருகுலக்கல்வி மூலம் கற்றுவந்தமையே மரபுவழிக் கல்வியின் பிரதான இயல்பாக இருந்தது. இக்கல்வியோடு சைவமய சாத்திரங்களையும் சிலர் கற்றுவந்தனர். பழைய நூல்களை மனனஞ்செய்து விளக்கம் கூறுவதே கல்விமுறையாக இருந்தது. புராணங்களிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் வரலாறாகக் கருதப்பட்டன.

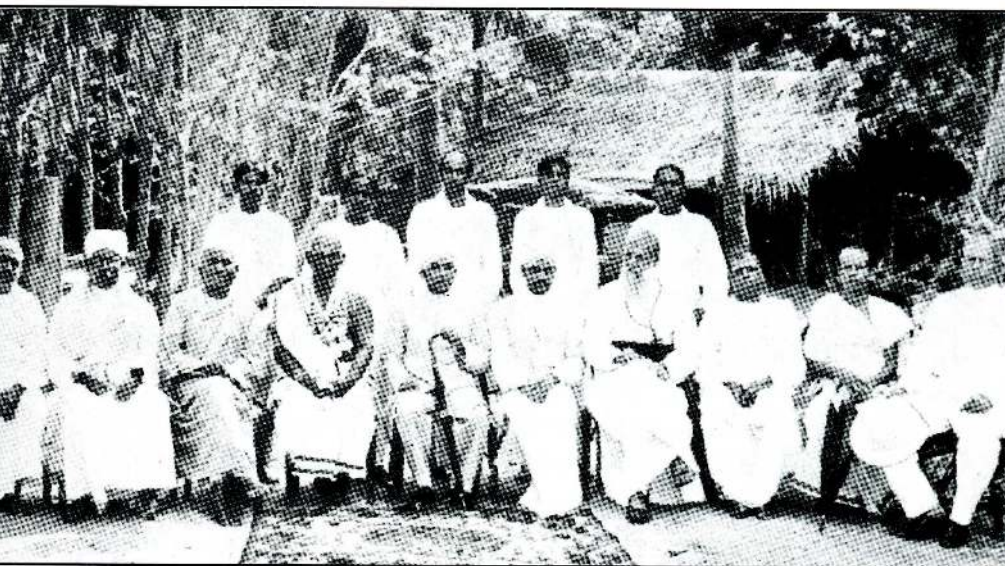
ஆங்கிலேயர் தமதாட்சியில் ஆங்கிலக் கல்வி முறையினை மெல்ல மெல்லப் புகுத்தினர். குருகுலக் கல்விக்குப் பதிலாகப் பள்ளிக்கூடங்களும், உயர்கல்லூரிகளும் நாளடைவில் பல்கலைக் கழகங்களும் கல்வி நிலையங்களாயின. தமிழிலக்கிய, இலக்கண சாத்திரக் கல்வியுடன் வேறுபாடங்களும் இன்றியமையாதன வாயின. சிறப்பாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியாளரிடையே இரு பெரும்பிரிவு காணக் கூடியதாயிருந்தது. ஆங்கிலக்கல்வியால் பாதிக்கப்படாமல் சிற்சில பிரபந்தங்களையும், புராணங்களையும், இலக்கணங்களையும் மாணாக்கருக்குக் கற்பித்ததோடு அவ்வப்போது தனிப் பாடல்களையும் இடைக்காலத்திலே பிரபல்யம் பெற்றிருந்த பிரபந்தங்களையும் இயற்றிப் புலவர்களாகவும், கவிராயர்களா

கவும், வித்துவான்களாகவும், இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர்களாகவும் விளங்கிய ஒரு பிரிவினர்.

மரபுவழித் தமிழ்ப் புலமையோடு ஆங்கிலக்கல்வியறிவும் பெற்றமையால், செய்யுளியற்றிக் காலந்தள்ளுவதைப் பெரிதாக மதிக்காமல் மொழி, சமூகம், சமயம், ஒழுக்கம் முதலியனபற்றி உரைநடையில் கட்டுரைகளும், நூல்களும் இயற்றுவதோடு புதியதாகச் சிந்திக்கவும் தமிழ்மொழிக்கு அத்தியாவசியமாயுள்ள சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டு அவற்றைப் பிரசாரஞ்செய்யவும் சிற்சில ஆராய்ச்சிகளை நிகழ்த்தவும் சிலர் தலைப்பட்ட மற்ரொரு பிரிவினர் வரலாறு, பூகோள நூல், கணிதம், வானநூல், நிலநூல், மொழி நூல் முதலியவற்றின் தாக்கம் இவர்களிடத்தே காணப்பட்டது. மேனாட்டு ஆய்வுமுறைகள் இவர்களை வெவ்வேறு அளவிலும், வகையிலும் பாதித்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிகளிலும் இவ்விரு பிரிவினரும் பொதுப் பண்புகள் பலவற்றைக் கொண்டிருந்தமையும் நினைந்துகொள்ள வேண்டியதே. ஒன்றையொன்று முற்றாக விலக்கும் பிரிவாக அவை அமைந்திருக்கவில்லை. உதாரணமாக ஆறுமுகநாவலர் இரு பிரிவிற்றுள்ளும் அடங்கக் கூடியவராயிருந்தார். எனினும் காலப்போக்கில் ஆங்கிலக் கல்விமுறையின் செல்வாக்கும் பாதிப்பும் மிகுதியாக இரண்டாம்பிரிவினரின் மனப்பாங்கு, அணுகுமுறை, ஆக்கங்கள் என்பவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வியை மாத்திரம் பெற்றிருந்தோர் பவணந்தியின் இலக்கணப்படி 'முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றுவம்' என்னும் விதியை வழுவின்றி அனுசரித்தனர். ஆங்கிலக் கல்வியினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் முன்னோர் கூற்றுக்களையும், முடிபுகளையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தமது காலத்து அனுபவத்திற்கும், அறிவுநிலைக்கும் ஏற்ப அவற்றை விமர்சித்துக் கொள்ளத்தக்கனவற்றை மட்டும் அங்கீகரித்தனர்.

இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் (1875 - 1947) கல்வித் தொடர்புகளையும் தனித்தன்மைகளையும்

வித்துவசிரோமணி கணேசையர் அவர்களின்
 அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவுவிழாவில்
 சுவாமி விபுலானந்தர், சு.நடேசப்பிள்ளை ஆகியோர் உட்பட
 தமிழறிஞர்களுடன் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

நாம் நோக்குதல் வேண்டும். பிற்காலத்திலே இலங்கையில் மட்டுமன்றி பிறநாடுகளிலும் அவர் பெயர் பரவியது. ஆயினும் அவரது இளமைக்காலம் யாழ்ப்பாணத்திலேயே கழிந்தமையால் யாழ்ப்பாணத்தில் அப்பொழுது நிலவிய மரபுவழித் தமிழ்க்கல்விப் பின்னணியில் அவரை வைத்து ஆராய்தல் தவறாகாது. அது அவசியமுமாகும்.

மானிப்பாயில் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கல்வி மேம்பாடும் வேளாண்மை நலமும் மிக்கிருந்த குடும்பச் சூழலிலே பிறந்தவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். புரட்டஸ்தாந்தமும் சைவமும் விரவிய குடும்பங்கள் மானிப்பாயில் வாழ்ந்தன. உதயதாரகை பத்திராதிபராயிருந்த ஆர்ணல் சதாசிவம்பிள்ளை (1820 - 1896), நாவலர் கோட்டம் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை (1858 - 1917) ஆகிய இரு தமிழ் அறிஞரும் சுவாமிகளின் நெருங்கிய உறவினர்களாவர்.

சதாசிவம்பிள்ளை, முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை ஆகியோருக்குக் காலத்தாற் சிறிது பிற்பட்டவரான ஞானப்பிரகாசர், அவர்களைப் போல் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பெறவில்லை. தாயாரின் மறுமணத்தையடுத்து அச்சுவேலிக்குச் சென்று கத்தோலிக்க மதத்தைத் தழுவிக்கொண்ட ஞானப்பிரகாசர் சிறிய தந்தையாரான ச.தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிடம் கற்றிருக்கக்கூடிய சிற்சில நூல்களைத் தவிர, குறிப்பிடத்தக்கவாறு எவரிடமும் பழந்தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றார் எனக்கூறவியலாது. கத்தோலிக்க தமிழ் நாடகங்கள் பலவற்றை அச்சிற் பதிப்பித்தும், ஜனரஞ்சகமான பாட்டுக்களை இயற்றியும், சன்மார்க்க போதினி என்னும் பத்திரிகையை (1884ஆம் வருடம் முதல்) நடத்தியும் எழுத்துலகில் நடமாடிவந்த தம்பிமுத்துப்பிள்ளைபால் ஞானப்பிரகாசருக்கு மட்டற்ற மதிப்பிருந்ததை நாம் அறிவோம்.

‘அவரைச் சிறிய தந்தையாரென்று அழைக்க அஞ்சுகிறேன்; என் குருநாதன் என்றால் அது எனக்கு உகப்பாயிருக்கும்’ என்று ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சுவாமிகள் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழ் வியாகரணம், யாப்பருங் கலக்காரிகை, உரிச்சொல் நிகண்டு முதலிய இலக்கண சம்பந்தமான நூல்களையும், இலக்கிய நூல்கள் பலவற்றையும் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை பக்குவமாக வெளியிட்டவர் என்பது

உண்மையே. ஆயினும் அகஸ்மாத்தாக அன்றி குரு முறையாக சிறிய தகப்பனிடம் ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்க் கல்வியைப் பெற்றிருப்பார் என்று கூறுவதற்கில்லை. சிறுவயதிலேயே செய்யுள் இயற்றும் விருப்பத்தையும் ஆற்றலையும் பெற்றிருந்தாராயினும் அவற்றை வளர்த்தாரல்லர்.

ஆங்கிலத்தையும் பத்தாம் வகுப்பிற்கு மேல் பாடமாகப் படித்தாரல்லர். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலேயே புகையிரதப் பகுதி எழுதுவினைஞர் பரீட்சையில் தோற்றுவதற்காக கொழும்பு சென்றுவிட்டார். பின்னர் குருத்துவக் கல்வியின்போதே மீண்டும் ஆங்கிலத்தையும் அத்துடன் கிரேக்கம் இலத்தீன் முதலியவற்றையும் கற்றிருத்தல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டையும் பாடங்களாக இளமையில் ஆழமாகக் கற்றார் எனக்கூறமுடியாது.

தமிழ்மொழி, வரலாறு, பண்பாடு, சமயம் முதலிய துறைகளில் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதிப்புகழ் பெற்ற சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, கரல்.விசுவநாதபிள்ளை, வி.கனகசபைப்பிள்ளை, தி.தி.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தா.செல்லப்பாபிள்ளை, சு.சிவபாதசுந்தரம் முதலியோர் பட்டதாரிகள். கலைமாணிப் பட்டத்துடன் சட்டமாணிப் பட்டமும் பெற்றவர்கள் தாமோதரம்பிள்ளை, செல்லப்பாபிள்ளை ஆகியோர். இவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதினர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அத்தகைய பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் எவையும் பெற்றவரல்லர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தாமாகவே பலவற்றையும் கற்றுக் கொண்டவர். (அதனால் பாதகமான சில பண்புகள் விளைந்தன என்பதும் கருதத்தக்கது.)

1901ஆம் வருடம் மார்கழி மாதம் முதலாம் திகதி ஞானப்பிரகாசர் குருப்பட்டத்தைப் பெற்றார். அவ்வாண்டிலிருந்து அடுத்த பத்தாண்டுகளுக்குச் சமயப்பணியே அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. செபநூல்களின் போதாமையையும் அத்தியாவசியத்தையும் அநுபவரீதியாகக் கண்டறிந்த சுவாமிகள் வரிசையாகப் பல சிறு நூல்களை வெளியிட்டார். 'மருத மடுத்திருப்பதியாத்திரிகர் துணை' என்பதே அவர் எழுதிய முதல் நூல். இக்காலத்திலே சைவ சமய சாஸ்திரங்களையும், புராணங்களையும்

ஆராய்ந்தார் என்று ஊகிக்கலாம். வைணவ, பௌத்த சமயங்களைப் பற்றியும் பல நூல்களைக் கற்று அறிந்துகொண்டார். சமஸ்கிருத அறிவையும் விருத்திசெய்து கொண்டிருந்தமையால் உபநிடதங்கள், பகவத்கீதை முதலியவற்றையும் அம்மொழியிலே படித்தறியும் நிலையிலிருந்தார். இத்தகைய சூழலிலேயே 'சைவமும் மச்சமாமிசமும்' (1912) என்னும் நூலின் முதற்படிவம் உருவாகியது. அதனைத்தொடர்ந்து சமய ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாகப் பல கட்டுரைகளை எழுதினார். பாதுகாவலன், இந்துசாதனம் முதலிய பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கருத்துருவங்கள் தமிழிலும் வடமொழியிலும் இருந்த சமய நூல்களை அவர் ஆழமாகக் கற்றறிருந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. 'சமய ஆராய்ச்சியும் நேர்மையும்' என்னும் நூல் இவ்வாராய்ச்சியிற் பெற்ற அனுபவத்தின் விளைவே பல மொழிகளையும், பலதுறைப் பொருள்களையும் நூல்களின் துணை கொண்டு சுவாமிகள் கற்றமைக்குச் சான்றாகப் புத்தக வாசிப்புப் பற்றி 1904ஆம் வருடம் அவர் எழுதிய கட்டுரையைக் குறிப்பிடலாம்.

'இத்தேசத்து வாலிபரிற் பலர் பள்ளிக்கூடம் விட்ட உடனே படிப்பெல்லாம் முடிந்ததென்று எண்ணினாற்போல் ஏடுகள் புத்தகங்களைக் கட்டிப் பூச்சிகள் வாசிக்கும்படி வைத்து விடுவது வழக்கம். வாலிபரே! உங்கள் படிப்பும் இதோடு முடிந்த விட்டதென்று எண்ணாதிருங்கள். பள்ளிக்கூடம் விட்ட பின்பு நீங்கள் வாசிக்கும் வாசிப்பினால்தான் அந்த விதை முளைத்து வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துக் கனிய வேண்டும். ஆகையால் வாசிப்பைக் கை நெகிழாதிருங்கள்.'

சொன்னவாறே வாழ்ந்த அடிகளாரின் வாசஸ்தலத்திலே புத்தகங்கள் குவியலாகக் கிடக்கும் என்று அவரோடு பழகிய வர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து மெல்ல மெல்ல வெளிவரத்தொடங்கிய தமிழ் நூல்களை எல்லாம் ஒழுங்காக வாங்கி வைத்துப் படித்தார். 'நெஞ்சேநினை' என்னும் நூலிலே சுவாரஸ்யமான சம்பவம் ஒன்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

பண்டிதர் ஒருவர் சுவாமியாரிடம் வந்து, 'சுவாமி! நீங்கள் தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கணத்தை யாரிடம் பாடங்கேட்டீர்கள்' என வினவினார். சுவாமியார் உடனே, 'இளம் பூரணர், சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் என்போரிடத்தில் கற்றேன்' என்று கூறிச்சிரித்தார். பண்டிதர் விழித்தார்.

தாமாகவே பழந்தமிழ் இலக்கணங்களையும் இலக்கியங்களையும் கற்றுக்கொண்டார் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு குறிப்பாகும். தொடக்கத்திலே சமய சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளிலே தீவிரமாக அவர் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது சைவ, வைணவ நூல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தார் என்பது காலன் பத்திரிகையிலே கட்டுரைகளாக வந்து பின்னர் 'தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும்' என்னும் தலைப்பில் 1920இல் வெளிவந்த நூலின் மூலம் அறியக்கூடியதாயுள்ளது. அவ்வாறு பிற்காலத்தில் 'செந்தமிழ்' என்னும் தென்னிந்திய சஞ்சிகையிலே அவர் எழுதிய 'தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும் பழஞ்சீர்திருத்தமும்' என்னும் நூற் கட்டுரைகளும் அன்னாரது பரந்த தமிழ் நூற்பயிற்சிக்கும் புலமைக்கும் சான்று பகருகின்றன. நூல்களாக வெளிவந்த வற்றை மாத்திரமன்றி சிற்சில இலக்கிய, வைத்திய, சோதிட ஏட்டுப்பிரதிகளையும் சுவாமிகள் முயன்று படித்தறிந்தார் என்று கருத இடமுண்டு.

ஆயினும், தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சியிலே சுவாமிகள் மும்முரமாக ஈடுபடத் துவங்கிய பின்னரே தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பேருக்கத்துடன் கற்றார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. தேவையின் நிர்ப்பந்தம் ஒன்று உண்டென்றோ. தமது முப்பத்தைந்தாவது வயதிற்கும் நூற்பத்தைந்தாவது வயதிற்குமிடைப்பட்ட காலத்திலேயே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் துறைபோகக் கற்றார் என்று ஊகித்தல் தவறாகாது. 1910ஆம் வருடம் கு.கதிரவேற்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பேரகராதி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரால் வெளியிடப்பெற்றது. புதிதாக வெளிவந்திருந்த அவ்வகராதியை இடைவிட்டுப் படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுதே அவருடைய உள்ளத்தில் ஒரு கருத்து உதித்தது. 'தமிழ் அமைப்புற்று வரலாறு' (1927) என்னும் நூலுக்கு

சுவாமிகள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய முகவுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருக்கிறார் :

...Finding the New Tamil Dictionary of Mr.C.W.Katiravel Pillai handy, I began turning its pages at random, for the mere curiosity of seeing what treatment certain obscure words of classical Tamil had received in the Mangnum opus of a great scholar. Soon my attention was drawn to an important fact which had never struck me so forcibly before : namely that the entire vocabulary of our peculiarly symmetric language (with the exception of a handful of imitative words) falls into a number of inter-related groups. Caldwell and others, indeed, had pointed out the fact with regard to a few scores of words; but I now began to see that this was the case with the whole vocabulary.

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற பொழுது சுவாமிகளுக்கு வயது முப்பத்தைந்து. அவ்வேளையிலிருந்தே பழந்தமிழ்ப் பனுவல்களை அதிகம் அதிகமாகக் கற்றார் எனலாம்.

மரபுவழித் தமிழறிவையும் ஆங்கில மொழி இலக்கிய அறிவையும் இணைத்துச் செயற்பட்ட தமிழறிஞர்களிற் பெரும் பாலானோர் 1856ஆம் வருடம் கால்டுவெல் பாதிரியார் வெளியிட்ட 'திராவிட மொழிகளின் ஒயிலக்கணம்' என்ற ஆங்கில நூலினாற் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டார்கள். பொதுவாக இந்திய வியல் ஆராய்ச்சியிலும் சிறப்பாகத் தமிழியல் ஆராய்ச்சியிலும் 'ஆரியர் - திராவிடர்' பிரச்சினை முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கு அந்நூல் ஏதுவாயிற்று. தமிழின் தொன்மை, தமிழின் தனித் தன்மை, பழந்தமிழ்ச் சமயம் வேத வழக்குகளினின்றும் வேறுபடும் தன்மை, பிராமணரின் செல்வாக்கு, பழந்தமிழரிடையே சாதி வேற்றுமையின்மை முதலிய கருத்துகளும் கொள்கைகளும் கால்டுவெல் வழிவந்த மேனாட்டு ஆய்வாளர்களினால் பிரசித்தப் படுத்தப்பட்டவை. (இந்திய உபகண்டத்தை பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியின் நுட்பமான வெளிப்பாடாகவும் ஆரியர் - திராவிடர் சம்பந்தமான வாதப்பிரதிவாதங்களை ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர் பலர் கருதியமைக்குச் சான்றுண்டு.) இனத்தூய்மை, மொழித் தூய்மை, மதத்தூய்மை என்னும் கோட்பாடுகள், கால்டுவெல் முதலாயினோரின் கருத்துக்களின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட

தமிழறிஞர் பலரைப் பல தசாப்தங்களாக ஆட்டிப்படைத்து வந்துள்ளன. வடமொழி, பிராமணிய எதிர்ப்பு என்ற அடிப்படையில் வேளாளர் செல்வாக்கும் மேலோங்கியது.

பொதுவில் கூடியளவு ஒப்பியல் நோக்கும், பரந்த மனிதாபிமானமும் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த சுவாமி ஞானப் பிரகாசரும் இனவாதப்பிரதி வாதங்களிலிருந்தும், தமிழ்த் தொன்மை வாதத்தினின்றும் விடுபட்டவரல்லர். ஆய்வு முறைகளில் சிற்சில வேறுபாடுகள் இருப்பினும், அடிப்படையில் சுவாமிகளின் முடிபுகள் கால்டுவெல் வழிவந்த ஞானபுத்திரர் களுக்குப் பெரிதும் இயைபுடையன வாகவே இருந்தன. இதனை இன்னொரு விதத்திலும் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது. கடந்த மூன்று நான்கு தசாப்தங்களாக தமிழ்த் தொன்மை வாதத்தை முன்னின்று நடத்திய சி.இலக்குவனார், ஞா.தேவ நேயப்பாவாணர், கா.அப்பாத்துரை, பாவலர் பெருஞ்சித்திரனார், கீ.இராமலிங்கனார் முதலியோர் சுவாமிகளின் மொழிநூல் ஆய்வுகளைப் போற்றிப் பேசுவதும் ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டியதே.

அடிகளின் மொழிநூல், சமூகவியல், சமய ஆராய்ச்சிகளின் உள்ளடக்கம் இவ்வாறிருக்க அவரது தமிழ் நடைபற்றியும் சிறிது கூறுதல் அவசியம். கத்தோலிக்க பிரசாரகராய்த் திகழ்ந்த அச்சவேலி தம்பிமுத்துப்பிள்ளையைச் சிறிய தகப்பனாராகப் பெற்றிருந்த ஞானப்பிரகாசர், எளிமையான மொழிநடையில் செய்யுள்களையும் சிறிய பிராயத்திலிருந்தே கற்றுக் கொண்டார். கல்வியறிவு குறைந்த மக்களிடையே சுவிசேஷத் தொண்டு புரிந்த சுவாமிகள் சம்பாஷணைப் போக்கில் அமைந்த இலகுவான நடையையும் பெரிதும் கையாண்டார்.

‘தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும்’ முதலிய முற்பட்ட நூற்கட்டுரைகளும் காவலன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன வாகையால், குறிப்பிடத்தக்களவு எளிமையுடையனவாய் அமைந்தன. ஆனால் இலக்கிய, இலக்கண, மொழிநூல் கட்டுரைகளை கலாநிதி, ஞாயிறு, செந்தமிழ் முதலிய சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதும் பொழுது அவரது நடை ஓரளவிற்குப் ‘பண்டித நடையை’

ஓத்திருந்தது. முதலில் பேச்சு முறையை அனுசரித்த எளிமையான உரைநடைக்கு ஓர் உதாரணம் பார்ப்போம்.

எட்டு வயது வரையில் தமிழிலே எங்கள் வேதப் பள்ளிக் கூடத்தில் நாலாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, இங்கிலீஷ் கல்வியும் வேண்டுமென்று கருதி, அச்சவேலி புறொட்டஸ்தாந்த தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே இங்கிலீஷ் அறிவும் ஒரு சொற்பமுள்ளவராயிருந்த ஸ்ரீ சின்னத்தம்பி உபாத்தியாயரிடம் காலை நேரங்களில் பாடமோத அனுப்பிக் கொண்டு வந்தார். அக்காலம் அச்சவேலியில் இங்கிலீஷ் படிக்கும் பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லை. சங்கீ தத்தில் எனக்குள் விருப்பைக் கவனித்து பாடவல்ல சிலரைக் கொண்டு பாட்டுப் பழக்கிக் கொடுத்தார். அந்நாட்களில் 'கம்பர்வீட்டு அடுப்பும் கவிபாடும்' என்றது போல சிறிய தந்தையாரின் பாவன்மையை அடிக்கடி பார்த்து யானும் கவிபாடத் தொடங்கி விட்டேன். கவி இயற்றுவதிற்போல வசன நூல்கள் எழுவதிலும் சிறியதந்தையாரின் சேர்க்கை வாசனையால் என்னையறியாமலே எனக்கு விருப்பு உண்டா வதாயிற்று... இதனால் இடையிடையே சிறு புதினச் சங்கதி களை எழுதவும் எனக்குச் சமயம் உண்டாயிற்று. பதினாலு வயதளவில் ஒருமுறை அவர் தென்னிந்தியாவுக்கு அலுவ லாய்ப் போயிருக்க யானே பத்திரிகையையும் (சன்மார்க்க போதினி) நடத்தினேன். இவைகளெல்லாம் பிற்காலம் எனக்கெவ்வளவு உயிர்த்துணையாயின என்பதை நினைக் குந்தோறும் இவற்றின் விதையை என்மனதில் இட்டவரில் வாக்குக்கெட்டாத நன்றியறி தலுணர்ச்சி பிறக்கிறது'

1932ஆம் வருடம் வெளிவந்த 'தமிழ்ச் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி' என்னும் நூலிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பார்ப்போம் :

புதியன புகவிடாது பெரும்பான்மை பண்டை உருவங் களையே காத்துக்கொள்ளும் சார்பொன்று தமிழகத்துக் காணப்படுவது. இச்சார்பினால் ஆரியத்தின் கண்ணும் இல்லாத நிரைப்பட்ட சொல்லொற்றுமை தமிழுக்குரிய தாகும். ஆயின், தமிழ்ச் சொற்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரு சில அடிகளினின்றும் கிளைத்தெழுந்து நிற்கும் பெற்றி அரிதின் உணரக்கிடத்தல் எங்ஙனம் எனில், தமிழ்ச்சொற் பிறப்புக்

கட்டளைகளை வரையறுத்து நாட்டிவைக்க யாவரேனும் இதுவரையில் வெளிப்படாமையினாலாம். தொல்காப்பியர் தமது உரிச்சொல்லியல் ஆதிய சிலவிடயங்களிலும், நச்சினார்க்கினியர் ஆதியாம் உரையாசிரியர்கள் ஆங்காங்கும் ஒரு சில சொற்கட்குப் பிறப்புக் காட்டிப் போயினார் அன்றே எனின், அது உண்மையே. ஆங்காங்கு தனித்தனியே காட்டப்பட்டிருப்பினும், சொற்கள் யாவும் பிறந்து வேற்றுருப் பட்டு நின்றற்கு விதிகளாய் அமைந்த கட்டளைகளை ஆராய்ந்து காட்டுவோர் இல்லாதொழித்தனர்.

ஆரியத்தைப் பார்க்கினும் தமிழ் சிறந்தது என்பது போன்ற அடிக்கருத்து இடம் பெறுவது ஒரு புறமிருக்க, மேலுள்ள பகுதியிலே சுவாமிகளின் நடை, இடைக்கால உரைகாரரின் நோக்கையும் போக்கையும் பின்பற்றியிருப்பது வெளிப்படை. உரையாசிரியர்கள் கடைப்பிடிக்கும் தடை, விடை முறையின் சாயலையும் இங்குக் காணலாம். சுவாமிகள் பிற்காலத்தில் 'செந்தமிழ்' சஞ்சிகைக்கு கிரமமாக எழுதிய கட்டுரைகளில் இக் கடின நடைப்பாங்கு முனைப்பாகத் தெரிகின்றது. மரபுவழித் தமிழறிஞர்களும் வித்தியார்த்திகளும் பெரும்பாலும் எழுதும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஏட்டிலே எழுதுகிறோம் என்னும் உணர்வு காரணமாக இத்தகைய பண்டிதநடையில் சுவாமிகள் எழுதினாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இது குறித்து அவரே சிந்தித்திருக்கிறார் என்பதற்கும் சான்றுண்டு. 'தமிழ் அடிச்சொல் இயல்பு' என்னும் முதல் அதிகாரத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார் :

தமிழ் நாட்டிலோ அவ்வாறன்று. பேச்சிலெல்லாம் கொடுந்தமிழ் இயன்று வர, எழுத்தில் இதற்கும் இலக்கியத் தமிழுக்கும் இடைநின்ற ஒரு தமிழ் வழங்குகின்றது. இதனால் முன்னைய செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்னும் பாகுபாட்டோடு புத்தகத்தமிழ் எனவும் ஒரு பகுப்பு ஏற்படுவதாயிற்று. கொடுந்தமிழை விலக்கிப் புத்தகத் தமிழ் வழங்கும் நூலாசிரியர்களும், தத்தம் அறிவாற்றலுக்கு ஒப்ப செந்தமிழிலிருந்து சொற்களை தொடர்களை ஆங்காங்கு எடுத்து வழங்க ஏவப்படுவோராகின்றனர். செந்தமிழ்ச் செய்யுட்களையும்

ஓரோவிடத்து மேற்கோளாக எடுத்தாளுகின்றனர். இதனால் தமிழ் மொழியில் வல்லுநராக விரும்புவோரெல்லாம் முத்திறப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டப்படுகின்றது.

'புத்தகத் தமிழ்' என்பதற்கு வரைவிலக்கணமும் சமாதானமும் கூறும்பொழுது தான் கைக்கொண்ட கடின நடைக்குச் சமாதானம் சொல்லுகின்றாரோ என்று நாம் கருதுமளவிற்கு அவ்விளக்கம் அவரது நடைக்குப் பொருந்துவதாயிருக்கிறது. உள்ளடக்கத்தில் பழமை போற்றும் பண்பு மேலோங்கவும் நடையிலும் பழைய முறையிலான பண்பு அதிகரித்தது எனக் கருதல் மிகையாகாது.

சோமசுந்தர பாரதியார் முதலியோரைப்பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது இன்னொரு செய்தியும் கூறத்தக்கதே. சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் முக்கியமான நூல்களை - மொழிநூல் சம்பந்தமான ஆக்கங்களை வெளியிட்ட காலப்பகுதியில் பல்கலைக்கழகங்கள் அத்துறைகளில் போதிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டில. எஸ்.கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார், பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார், வி.ஆர்.ஆர்.தீட்சிதர், நீலகண்ட சாஸ்திரியார் முதலிய வரலாற்றாய்ச்சியாளரும் அநவரதவிநாயகம்பிள்ளை, கே.என்.சிவராஜ பிள்ளை, எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, வே.வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் முதலிய தமிழாராய்ச்சியாளரும் சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகங்களில் பணியாற்றி வந்தனரெனினும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கும் அவர்களிற் பெரும்பாலானோருக்கும் ஆய்வுரீதியான தொடர்புகள் இருந்தன என்பதற்கில்லை. பம்பாயில் இருந்த ஹீரோஸ் பாதிரியாருடனும் வேறு சிலருடனும் சுவாமிகளுக்குத் தொடர்பு இருந்ததெனினும், மொத்தத்தில் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளர் சுவாமிகளின் ஆய்வுகளை அநுதாபத்துடன் நோக்கவில்லை. இது சுவாமிகளுக்கு ஒரு வகையில் நட்டமாகவே அமைந்தது. அதே வேளையில் வேறுதொழில்கள் பார்த்துக் கொண்டு தமிழியல் ஆராய்ச்சியைப் பொழுது போக்காகக் கொண்ட பற்றார்வலர்கள் பலரே சுவாமிகளுக்கு உற்சாகமளித்து வந்தனர். இதனால் சுவாமிகளின் ஆய்வுகள் ஒரு அளவிற்கு மேல் கூர்மையடைய முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதெனலாம்.

மொழிநூல் ஆராய்ச்சிகளே பொதுநிலையிலுள்ளோரால் பெரிதும் பாராட்டப் பெற்றமையால், வரலாற்றியல் தொடர்பாகச் சுவாமிகள் செய்த குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளும் உரிய கவனத்தைப் பெறத் தவறின. கவிஞருக்குரிய உற்சாகத்துடனும் மிகையுணர்ச்சி யுடனும் யோகி சுத்தானந்த பாரதியார் சுவாமிகளை தமிழே யுலகத் தாய் மொழியென்று பறையடித்தோதிய பண் மொழிப் புலவன் என்று பாராட்டியதை வைத்துக்கொண்டே அவருக்குப் புகழ் தேடப்படலும் முற்பட்டனர். உண்மையில் மொழிவெறி சுவாமிகளிடம் இருக்கவில்லை. தமிழின் தனிச் சிறப்பியல்புகளை ஆராய்ந்து கூறியவர் சுவாமிகள். ஆயினும் தனித்தமிழ்வாதியாக இருக்கவில்லை. 'தருக்கசாத்திரச் சுருக்கம்' (1933), என்னும் நூலின் முகவுரையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதினார் :

தனித்தமிழே அன்றி வடமொழிச் சொற் கலப்புள்ள தமிழ் தக்கதன்று என விலக்குகின்ற நவீன நூலாசிரியர் சில்லோரது அபிமதத்தை இந்நூலினுள் மேற்கொண்டிலேம். ஆரியர் தமிழ் நாட்டினுள் நுழைந்த பின்னர் தமிழில் எழுந்தனவான சாத்திரங்கள், சிறுபான்மையாயினும் வடமொழிக் கலப் பின்றி இயலமாட்டாதன ஆகின்றன. வடசொற்களை அடியோடு நீக்கிவிடுமாயின், தருக்கம் ஆகிய சில சாத்திரங்கள் இருந்த இடமுந் தெரியாமற் போய்விடும். இதனால் அன்றே, வேண்டும் இடந்தோறும், இந்நூலின்கண், வட சொற்களையும் எடுத்தாண்டிருக்கின்றனர்.

இது விஷயத்திலும் வேறு சில அம்சங்களிலும் சுவாமிகளுக்கும் விபுலானந்த அடிகளாருக்கும் (1892 - 1947) ஒப்புமையிருப்பது கண்கூடு. துறவிகளாயிருந்துகொண்டு மொழிப்பற்றுடன் பணிபுரிந்தவர்கள். அதே வேளையில் சமயப்பணியே தமது பிரதான குறிக்கோள் என்பதையும் மறக்காதவர்கள். ஒப்பியல் நோக்கில் ஆய்வுகளை நிகழ்த்தியவர்கள். தமிழியலுக்குப் பல வழிகளில் வளந்தேடியவர்கள். தமது சுயமுற்சியின் வலுவினால் மரபுவழித் தமிழறிஞர்களின் மதிப்பைப் பெற்றவர்கள். இறுதியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியாளராகவே கருதப்படும் அளவிற்கு

அக்கல்வியின் விழுமியங்களோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்ட
வர்கள். பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து சுவாமி ஞானப்பிரகாசரை
ஆராய்வதன் மூலம், அவரை நன்கு விளங்கிக் கொள்வது
மட்டுமன்றி, நமது காலத்தில் தமிழியல் வளர்ந்த வரலாற்றையும்
தெளிந்து கொள்ளலாம்.

மொழியாய்வும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்

ஈழ நாட்டிலே, தனிப்பட்ட முறையில் தமிழின் பல்வேறு துறைகளிலே ஈடுபட்டு, ஆய்வுகள் பல மேற்கொண்டு, அத்துறைகள் வளரத் தொண்டாற்றியவர்களென இருவரைக் குறிப்பிடலாம். ஒருவர் மட்டக்களப்பு எமக்களித்த முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலானந்தர். மற்றவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் பெற்றெடுத்த பன்மொழிப்புலவர் தவத்திரு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் மானிடவியல், வரலாறு, சமயம், சமூகவியல், மொழியியல், தர்க்கம் ஆகிய துறைகளிலே ஈடுபட்டார். அவருடைய ஈடுபாட்டினை எடுத்துக் காட்டுவனவாக அத்துறைகளிலே அவர் எழுதிய நூல்கள், கட்டுரைகள், பிரசுரங்கள் ஆகியன விளங்குகின்றன. தான் கொண்ட கொள்கையை எத்தனை ஆதாரங்களால் நிறுவ முடியுமோ அத்தனை ஆதாரங்களையும் தன் ஆய்விலே முன்னிறுத்தி வைக்கும் பண்பினை முனிவரின் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் காணக்கூடியதாகவுள்ளன. அவர் ஈடுபட்ட துறைகளுள் மொழியியல் துறையே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்குக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஈழத்துத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு மொழியியல் என்னும் நவீன அறிவியல் துறையை எடுத்துக்காட்டி, அதிற் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி விளக்கி புகழ்பெற்றவர் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அப்பேராசானுக்கு

* அ. சண்முகதாஸ் (ஓய்வு பெற்ற தமிழ்ப் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

முன்னோடியாகவும், ஈழத்திலே மொழியியல் ஆய்வுக்குக் கால்கோள் விழா நடத்தியவராகவும் திகழ்கிறார் அருட்திரு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். சுவாமி இதனைத் தன்னுடைய வாயாலேயே பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளார் :

மொழிநூல் வேறு, இலக்கணநூல் வேறு. முன்னையது தனிச் சொற்களின் இயல்பையும், அவை தம்முள் அடையும் மாற்றங்களையும் கூறும். பின்னையது சொற்கள் ஒன்றோடொன்று கூடும்போது முன்னிலை இறுதி நிலைகளிற் கொள்ளும் விகாரங்களை எடுத்தோதும். தமிழில் தொல் காப்பியம் முதலாய பல இலக்கண நூல்கள் எழுந்துள்ளன. மொழி நூல்களோ சமீபகாலத்தில் மட்டும் வெளிப்படத் தொடங்கின ஆகும். மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் இயற்றிய 'மொழிநூல்' (1913) இந்தநிலையில் முதற் செய்த பிரயத்தனமாய் மேலும் பல திருத்தங்களுக்கு இடமாய்க் கிடக்கின்றது. டாக்டர் பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சென்ற வருஷம் வெளியிட்ட 'தமிழ்மொழி நூல்' (*A History of Grammatical Theories in Tamil*, Madras 1934.) உண்மையில் இலக்கண ஆராய்ச்சிநூலே அன்றி மொழி நூல் ஆகாது. எனது 'தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு' (1927), 'தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி' (1932) எனும் இரண்டும் யதார்த்தமான மொழி நூலினுக்குரிய அத்திவாரங்களை யிட்டன எனச் சொல்லலாம் (சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்: தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி, பக்.26).

சுவாமியவர்கள் ஈழநாட்டு மொழியியல் ஆய்வுக்கு மாத்திரமன்றி, தமிழ்மொழியிலேயே மொழியியல் பற்றி எழுதும் வரலாற்றுக்கும் முன்னோடி என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொண்டோமெனினும், அவர் மொழி நூல் இலக்கண நூல் இரண்டுக்குமிடையே காணப்படும் வேறுபாடு என்ன என்று கூறியது தற்கால மொழியியற் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்றதல்ல என்பது இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

மொழி நூலுக்கும் இலக்கண நூலுக்குமுள்ள வேறுபாடு பற்றிய சுவாமியின் விளக்கம் எப்படி அமையினும் அவர் குறிப்பிட்ட இந்நூல்களும் தமிழர் ஒருவராலே முதன்முதல் தமிழில் எழுதப்பட்ட மொழி நூல்கள் என்பதில் எந்தவித ஐயமுமில்லை.

தொடர்புக் கோட்பாடு

திராவிட மொழிகளும், இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளும் இரு வேறுபட்ட குடும்பங்களென அறிஞர் பலர் நிறுவியவிடத்து, அவ்விரு குடும்ப மொழிகளுக்கும் அடிப்படையாயமைந்த ஆதிச் சொற்கள் ஒரு வகுப்பினவே என்பது சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய கொள்கையாகும். ஒப்பீட்டு மொழியியல் ஆய்வின் மூலம் இக்கொள்கையினை நிறுவப் பல கட்டுரைகளைச் சுவாமியவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

தமிழ் அடிச்சொற்களே ஆதிச்சொற்கள் என்றும், அவ்வடிச் சொற்களினின்றே ஆரியச்சொற்கள் பிறந்தன என்பதும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய மற்றொரு கொள்கையாகும். தன்கொள்கையினை நிலைநிறுத்தப் பல்வேறு வகையான உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டி விளக்கிச் செல்கின்றார். அவற்றுள் ஒன்றினை அவருடைய கூற்றுக்களின் மூலமே இங்கு காட்டுகிறேன் :

காற்றைக் குறித்ததற்கு சமஸ்திருத்தத்தில் வாத, வாயு எனஞ் சொற்கள் உண்டு. இவ்வாதச் சொல்லே லத்தீனில் உவந்து-ஸ் (Ventus) எனவும், ஆங்கிலத்தில் உவின்ட் (Wind) எனவும், லித்துவேனியத்தில் உவெஜு-ஸ் (Wejes) எனவும் நிற்கும் என்பர் ஐரோப்பிய மொழி நூலோர். இவ்வுருவங்களுக்கு அடியாது எனத் தேடுங்கால் எமது தமிழ் ஊதையே என்று தோன்றும். ஊதை ஆதியில் ஊத என நின்றதென்பதற்கு மலையாளம் முதலிய பாகதங் களில் ஜகாரவீற்றுச் சொற்கள் அகர வீறாய் நிற்பது சான்று. இனி உகரம் ஆதி வகரம் எனும் இரு ஒலிகளும் இதழ் குவித்து உயிர்ப்பு விடுவதினால் எழுகின்றமையால் ஒத்த பிறப்புடையன என்பது ஒலிநூல் முடிபு. தமிழில் உழல் (திரும்பு) எனும் சொல் (வள) வளை என வந்தது போல், எமது ஊதைச் சொல் வடமொழியில் உ-வாத என்றாகி பின் வாத என நின்றது. அப்பால் உ-வாத இடையில் அநுநாசிகம் வரப்பெற்று உவாந்த, உவேந்த, உவெந்து -ஸ் எனக் காற்றிற்கு லத்தீனியச் சொல்லாயிற்று. உவெந்த எனும் உருவந்தான் உவெஞ்ச, உவெஜு-ஸ் என லித்துவேனிய மாயிற்று.

இவ்வாறு சுவாமியவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் உதாரணத்தை அரண் செய்யும் வகையிலே சில மொழியியல்புகளைக் கோட்பாடுகளாக முதலில் அவர் கூறியுள்ளதையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். அக்கோட்பாடுகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தலாம்:

- அ) தமிழ்மொழி ஆரம்பத்தில் அ,இ,உ,எ எனும் நான்கு இடச் சுட்டுக்களை முதன்மையாகக் கொண்ட அடிச் சொற்களையே கொண்டமைந்தது.
- ஆ) இவ்வுயிர் முதற் சொற்களின்றே மெய்முதற் சொற்கள் பிறந்தன. 'தாழம்' எனுஞ் சொல் 'ஆழ'த்தினின்று வந்த தென்றும், சால் 'ஆல்' என்ற சொல்லின் திரிபு என்றும் உதாரணம் காட்டுவர்.
- இ) தமிழ் உயிர் முதற்சொற்களே இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்கள் பிறப்பதற்கான அடிச்சொற்களாகும்.

இனி, சுவாமியினுடைய கொள்கை விளக்கத்தினை மதிப்பீடு செய்வோம். அவருடைய ஆய்விலே பல குறைபாடுகளை உடனடியாக எடுத்துக்கூற முடியுமெனினும் அதிலுள்ள சிறப்பினையே நான் இங்கு வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். தமிழ் அடிச்சொற்களினின்று சமஸ்கிருத, லத்தீன், லித்துவேனிய மொழிச்சொற்களைப் பெறுவிக்கும் முறையில் எனக்கு உடன் பாடு இல்லையெனினும், சுவாமியர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ள பல்வகைப்பட்ட உதாரணங்களினின்று ஓர் உண்மை மறக்க முடியாதவாறு புலப்படுகின்றது. அதாவது, திராவிடம் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் சொற்களை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டாலே, அவற்றுள் பல அடிப்படையான ஒற்றுமைகளை இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. இவ்வொற்றுமையை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு குடும்ப மொழியிலிருந்துதான் மற்றக் குடும்பமொழி தோன்றியது என்று கூறிவிடமுடியாது. இதுபற்றிப் பின்னர் விளக்கப்படும். அதற்கிடையில் இவ்வொற்றுமைப் பண்பினை தொடர்ந்து விளக்கமாக ஆராய்வோம்.

மொழி ஆய்வில் இந்த நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றின் பின்னர் சில புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

பேராசிரியர் நோம் சொம்ஸ்கி என்பவரே இத்தகைய புரட்சிகரமான கருத்துக்களை முன்வைத்தவராவர். அவருடைய கருத்துக்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு அமைகின்றது :

தமிழ், ஆங்கிலம், சீனம், பிரெஞ்சு போன்ற குறிப்பிட்ட மொழிகளுக்கான இலக்கண விதிகளை நிச்சயப்படுத்தும் பொதுக்கோட்பாடுகள் எல்லா மனித மொழிகளுக்கும் பொதுவானவை. இப்பொதுக் கோட்பாடுகள் உயிரியல் அடிப்படையில் நிச்சயப்படுத்தப்படுகின்றன. அதாவது இப்பொதுக் கோட்பாட்டு அறிவு குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோரிடமிருந்து பிறப்பியலடிப்படையில் கிடைக்கின்றது.

மனிதமொழிகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சில அடிப்படைத் தன்மைகள் உண்டு என்னும் சொம்ஸ்கியின் கருத்தை ஒட்டிப் பல்வேறு அறிஞர்கள் அவ்வடிப்படைத்தன்மைகள் எவை என்பதை ஆராய்வதிலே ஈடுபட்டுள்ளனர். அப்பண்புகளை உலக 'மொழியியற் பண்புகள்' (Linguistic Universals) என்று பெயரிட்டுள்ளனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய ஆராய்ச்சியிலிருந்து அவர் ஒப்பிட்டு ஆராயும் பல மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் சொல்லமைப்பிலே சில பொதுத் தன்மைகள் வெளிப்படுவதை நாம் உணரலாம். உலக மொழிகளின் சொல்லமைப்பை ஒட்டிப் பொதுப்பண்புகளை ஆராய எண்ணுவார்க்கு இவருடைய விளக்கங்கள் துணை புரியுமென்பது எனது எண்ணம்.

இனி, ஊதை என்னும் தமிழ்ச்சொல்லிலிருந்தே வாத, வெந்துஸ், வின்ட், வெஜஸ் ஆகிய சொற்கள் பிறந்தன என்னும் சுவாமியின் கொள்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது, 'தமிழ் உயிர்முதற் சொற்களே ஆரியச் சொற்கள் பிறக்கக் காரணமாக அடிப்படைச் சொற்கள்' என்னும் அவருடைய கோட்பாடே ஆகும். இக்கோட்பாட்டிற் காணப்படும் குறைபாடு தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. சுவாமி அவர்களுடைய கோட்பாட்டின்படி ஆரம்பத்தில் உயிர் முதல் வேர்ச்சொற்களே இருந்தன என்றும், அவற்றினின்றே மெய்முதற் சொற்கள் பிறந்தன என்றும் கொள்ளப்படும். அப்படியாயின் இந்தோ ஆரிய மொழிகளில் உயிர்முதல் வேர்ச் சொற்கள் இருக்கவில்லையா என்னும்

வினாவுக்கு மறுமொழி கூறுவது கஷ்டமாகும். அத்துடன் மேற்படி ஊதைச் சொல் பற்றிக் கூறுமிடத்து சுவாமியவர்கள், ஊதைச் சொல் உத் எனும் அடிச்சொல்லிலிருந்து பிறந்தது என்று கூறுமிடத்து:

இவ் உத் எனும் தலையடி உ எனும் சேய்மைச் சுட்டும் தாரவியஞ்சளமுஞ் சேர்ந்து உருவானது. சேய்மையாக்குதல், முன்னாகத் தள்ளுதல் எனும் பொருள் உளது. வடமொழியிலும் உத் (Ud) எனும் உபசருக்கத்திற்கு மேலே, சேய்மையில் எனும் பொருள் இருத்தலையுங் காண்க.

என்று கூறியுள்ளதை நோக்குக. ஊதை எனும் தமிழ்ச் சொல் உத் எனும் அடியிலிருந்து பிறந்தது என்றும், ஊதையிலிருந்து சமஸ்கிருதம் போன்ற மொழிகளின் சொற்கள் தோன்றின என்றும் சுவாமி அவர்கள் கூறினால், சமஸ்கிருத உபசர்கமாகிய உத் என்பதிலிருந்து தமிழ் ஊதை, ஏனைய ஐரோப்பியச் சொற்கள் ஆகியவை தோன்றியிருக்கலாம் என்று கூறுவதும் தவறாகி விடாது. ஏனெனில் ஒரு மொழியிலுள்ள இடைச்சொற்கள் அல்லது உபசருக்கங்கள் என்பன அம்மொழியின் அடிப்படை வடிவங்கள் என்று ஒப்பீட்டு மொழியியலாளர் கருதுவர். ஆகவே சமஸ்கிருத உபசர்கமாகிய உத், அம்மொழியின் அடிப்படை உருவமாகும். அது தமிழ்மொழி ஊதையிலிருந்து பிறந்தது என்று சுவாமி அவர்களே கூறமாட்டார். அப்படிக்கூறின், அவருடைய கோட்பாடுகள் யாவும் பிழைத்து விடும். ஏனெனில் 'உ' வின் திரிபே 'ஊ' என்பது சுவாமியினுடைய கருத்தாகும்.

கால - இட சம்பந்தமும் சொற்களும்

சுட்டெழுத்துக்கள் எனத் தமிழ் இலக்கணகாரர் இ, உ,அ என்னும் மூன்று எழுத்துக்களையே கூறுவர். இம் மூன்று எழுத்துக்களுடன் 'எ' என்னும் எழுத்தினையுஞ் சுட்டெழுத்தாகக் கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர். 'அகரம் உகரம் இகரம் எகரம் எனுஞ் சுட்டுக்களை முதல் அங்கமாகக் கொண்ட நான்கு சொற் கூட்டங்களிலுமே எயிர்முதற் கொல்லெல்லாம் அடங்கும்'

என்பது சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கொள்கையாகும். அத்துடன் இச்சட்டுக்களின் பொருள்பற்றிக் கூறுமிடத்து,

இடம்பற்றியனவாய், தமிழ் மக்களின் ஆதிப் பேச்சுக்களாய், எந் தமிழ்மொழிப் பரப்பு முழுதினுக்கும் மூலவேர்களாய் நின்ற சொற்கள் இலக்கணவாசிரியரால் சுட்டுக்கள் என அழைக்கப் படுபவைகளாம். இச்சட்டுக்கள் அ,இ,உ என்னும் மூன்றுமே என்பது அன்றோர் மதமாயினும், யாம் எகரம் எனும் நான் காவதோர் சுட்டையும் அவற்றோடு சேர்த்தல் வேண்டும்.... பண்டை நூலாசிரியரானோர் எகரத்தைச் சுட்டாகத் தெளிக்காமை மட்டுமன்று, தாம் எடுத்தாண்ட அகரமாகிய சுட்டுக்களின் பூர்வ அர்த்தங்களையும் விளக்க அக்கறையில்லாதோராயினர். தமிழரின் புராதன சொல் வழக்குகளை ஒப்புநோக்கித் துருவி ஆராயங்கால், அகரம் முதற் கண் அண்மையையும், உகரம் சேய்மையையும் இகரம் கீழுறுந் தன்மையையும் எகரம் மேலுறுந் தன்மையையும் சுட்டுகின்றனவாமென்பது பெறப்படும்.

என்று சுவாமி குறிப்பிடுகிறார். சுவாமியினுடைய மேற்படி கூற்றுக்களிலிருந்து மூன்று முக்கிய உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று தமிழ் இலக்கணகாரர் (தொல்காப்பியர் தொடக்கம் ஆறுமுகநாவலர் வரை) எகரத்தைச் சுட்டெழுத்தாகக் குறிப்பிடாத பிழை சுட்டப்பட்டமை. இரண்டு, சுட்டுக்களின் பொருள் பற்றித் தமிழ் இலக்கணகாரர் விளக்காமை. தமிழ் இலக்கணகாரர்களோ உரையாசிரியர்களோ சுட்டெழுத்துக்களின் இட சம்பந்தமான பொருளை விளக்கினாரில்லை. இவர்களுள் சிவஞான முனிவர் ஒரு நுண்ணிய விளக்கங் கொடுத்திருப்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். சுட்டெழுத்துக்கான உதாரணங்களில், அவன் இது போன்ற சொற்களையும், அம் மனிதன், இப்பக்கம் போன்ற வற்றையும் ஒப்புநோக்கிப் பார்க்கும்பொழுது முதல்வகையான சுட்டெழுத்துக்களைத் தம்முள்ளே கொண்ட சொற்களாயமைய இரண்டாவது வகையான சுட்டெழுத்துக்களைத் தனிச் சொற்களாகக் (அதாவது அம்மனிதன் எனும்போது அம் மனிதன் என இரு சொற்களாகப் பிரிக்கப்படும். ஆனால் அவன் அவ்வாறு பிரிக்கப்படக் கூடியதல்ல.) கொண்டுள்ளன. இந்நுண்ணிய

வேறுபாட்டினைச் சிவஞானமுனிவர் அகச்சட்டு என்றும் புறச்சட்டு என்றும் கூறுவர். இவ் விளக்கத்தினைத் தவிரத் தமிழ் இலக்கணகாரர் சுட்டுக்களின் உண்மைப் பொருளை விளக்காமையைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கமுறையில் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மூன்று, தமிழ்ச் சுட்டு களுக்குச் சுவாமியவர்கள் பொருள் கூறியமை. இதனைச் சிறிது விளக்கமாக நோக்குவோம்.

சுட்டுதலை ஆங்கிலத்தில் 'Deictic' என்பர். இச்சொல் கிரேக்கச் சொல்லாகிய 'Deixis' என்றால் சுட்டுதல், காட்டுதல் என்னும் பொருள்படும். சுட்டுதல் என்னும் கருத்துத் தற்கால மொழியியலாளரால் இலக்கணக் கூறுகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் குறிக்கப்படும். எந்த மொழியிலாவது ஒரு கூற்றினை ஒருவர் கூறும்போது, அக்கூற்று ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்திலும் உண்டாக்கப்படுகின்றது. அதாவது, ஒரு குறிப்பிட்ட கால-இட-சம்பந்தப் பின்னணியிலேயே அக் கூற்று இடம்பெறுகின்றது என்பதாம். இக்கால-இடசம்பந்தத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழ்ச் சுட்டுக்களின் பொருளைப் பொருத்தமாகக் கூறியுள்ளார்.

தமிழ்ச் சுட்டுக்களாகிய அ, இ, உ, எ ஆகியவற்றின் பொருளை எடுத்துக் கூறுமிடத்துச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கால-இட சம்பந்தத்தினை மாத்திரமே கொண்டார். அவருடைய ஆய்வு நோக்குக்கு அது பொருத்தமாக அமைந்திருக்கலாம். ஆனால், சுட்டுக்களின் பயனை நன்கு நாம் விளங்கிக்கொள்ள பேசுவோர் - கேட்குநர் தொடர்பினையும் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். நாம் உரையாடும்போது, பேசுபவர் நான் ஆகவும், கேட்குநர் நீ ஆகவும் இருத்தல் இயல்பு. ஆகவே பேசுபவர் தன்மையிலும் கேட்குநர் முன்னிலையிலும் குறிப்பிடப்படுவர். ஆகவே பேசுநர்-கேட்குநர் தொடர்பிலே கால-இடத் தொடர்பு சாதாரணமாக ஒன்றாகவே இருக்கும். (சில அசாதாரண சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. தானே தனக்குள் பேசிக்கொள்ளுதல், தொலைபேசியில் பேசும் போது கேட்குநரும் பேசுநரும் ஒரே இடத்தில் இல்லாமல் இருத்தல் போன்றன.) பேசுபவரோ, கேட்பவரோ சிலவேளை மூன்றாம்

வரைக் குறிப்பிடுதல் உண்டு. 'மூன்றாமவர்', அதாவது 'படர்க்கை'யிலிருப்பவர் சிலவேளை பேசுவருக்கு அண்மையில் அல்லது இருவருக்குமே சேய்மையில் இருக்கலாம். படர்க்கையில் இம்மூவரை வேறுபாடுகளையும் நுண்ணிதாக இ,உ,அ ஆகிய மூன்று சுட்டுக்களும் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. 'இந்த ஆள்' என்னும்போது பேசுபவருக்கு அருகிலிருப்பவரைக் குறிக்க 'உந்த ஆள்' கேட்பவருக்கு அருகிலிருப்பவரைக் குறிக்கும். 'அந்த ஆள்' பேசுபவர் கேட்பவர் ஆகிய இருவருக்குமே அப்பால் உள்ளவரைக் குறிக்கின்றது. பேசுபவரைப் பொறுத்தமட்டில் 'உந்த ஆள்', 'அந்த ஆள்' ஆகிய சேய்மையைக் குறிப்பனவாகவும் இந்த ஆள் அண்மையைக் குறிப்பதாகவும் அமையும். இவ்வாறு 'பேசுநர்-கேட்குநர்' தொடர்பு சம்பந்தமாகச் சுட்டுக்கள் பெறும் பொருளைச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஏற்கனவே எடுத்துக் கூறியுள்ள கால-இட சம்பந்தத்துடன் தொடர்புள்ள பொருளுடன் சேர்த்து நோக்குதல் பயனுடைத்தாகும்.

ஞானப்பிரகாசருடைய மொழியாய்வின் நோக்கு

ஈழநாட்டிலே பன்மொழிப் புலவர்கள் என நால்வரை முக்கியமாகக் குறிப்பிடலாம். அவர்கள் சுவாமி விபுலானந்தர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, வண. பிதா. சேவியர் தனிநாயகம் அடிகள் ஆகியோராவர். அவர்கள் தாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல் இனிதாவதெங்கும் காணோம் என்று கூறினால் அங்கு அனுபவ உண்மை புலப்படுவதை நாம் காணலாம். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழ் மொழியில் மிகுந்த பற்றுடையவர். அப்பற்றின் காரணமாகத் தமிழ்மொழியின் சிறப்பை அறிவியல் முறையிலே மொழியாய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்தத் துணிந்தார். இது ஒன்றே அவருடைய ஆய்வின் நோக்காக இருந்தது. தமிழ் மொழிபற்றிய எத்தகைய ஆய்வினை மேற்கொண்டாலும் இந்நோக்கிலிருந்து அவர் தவறினாரில்லை. 'தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு' என்னும் நூலினை தொடங்கும் போது,

அமிழ்தினும் இனியது என அறிஞர் போற்றும் எம் அரிய தமிழ்மொழியின்கட் பொருந்திய அழகுகளுள் ஒன்று யாதெனில், அதன் பன்னூற்றுத் தொகைப்பட்ட சொற்களிற் பெரும்பாங்கானவை தம்முள் இனங்கொண்ட கூட்டங் கூட்டமாய் இயலுதலாம்.

என்று கூறுவர். தமிழின் இயல்புகளை ஆய்வு முறையிலே எடுத்துக்கூற முற்பட்டபோதிலும், அவ்வியல்புகளின் பெருமையினைத் தானே தன்னுள் வியந்தும் இரசித்தும் எழுதும் தன்மையுடையோராய் விளங்கினார் சுவாமியவர்கள்.

தமிழிலே பற்றுடையவராக அவர் ஆய்வு செய்ய முயன்றதினால், சிலவேளைகளில் அவருடைய விளக்கங்களில் அறிவியல் வாதத்துக்குப் பதிலாக உணர்வு மேலோங்குவதை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இதன் காரணமாகச் சில சந்தர்ப்பங்களிலே, தக்க சான்றாதாரங்களுடன் நிரூபிக்க முடியாத கூற்றுக்கள் சிலவற்றையும் அவர் கூறியிருத்தலையும் நாம் காணமுடிகின்றது. எப்படியிருப்பினும், சுவாமி அவர்களுடைய தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சியிலே பல புதிய நுண்ணிதான கருத்துக்கள் எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. அவை மொழியியல் மாணவர்க்கு விருந்தளிப்பனவாகும். அவற்றைப் பொன்னே போல் நாம் போற்ற, சுவாமி ஞானப்பிரசாகர் நம்மிடையே சாகாவரம் பெற்று வாழ்வார்.

சமயப்பணியும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரும்

இயல்பாகவே சிறுவயது முதல் ஒடுக்கப்பட்டவர் மேல் இரக்கம் கொண்ட ஞானப்பிரகாசர், குருவானதும் வாழ்க்கையில் வழக்கி விழுந்தவர்களுக்கும், வாழ்க்கை வசதி இல்லாதவர்களுக்கும், சமுதாயத்தால் சுரண்டப்பட்டு நசுக்கப்பட்டவர்களுக்கும் தொண்டு புரிவதே தமது சமயப் பணியின் தலையாய பணி எனக் கொண்டார். குருவாக வந்த ஒரு சில ஆண்டுகளிலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிக்கொடுமை என்ற சில்லுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சிக்கிச் சீரழிவதைக் கண்டு மனம் நொந்தார்.

சாதிப்பாகுபாடு திருச்சபைக்கு உள்ளேயும், திருச்சபைக்கு வெளியேயும் உள்ள பரம விரோதி எனக் கண்டு, அதனைப் பூண்டோடு ஒழிக்கப்பாடுபட்டார். 1910ஆம் ஆண்டில், யாழ் நகரத்திலுள்ள தாழ்ந்த சாதியைச் சேர்ந்த இளைஞர்களுக்கென 'புனித அந்தோனியார் பாதுகாவல்' (St. Anthony's Patronage) என்ற ஓர் இயக்கத்தை அருட் செல்வர் குருசோல் (Bro. Groussault) என்பவர் நிறுவினார். இந்த இயக்கத்தை அன்று புனித அருளப்பர் (St. John's Church) பங்கின் முதல் பங்குத்தந்தைகளாகக் கடமை ஆற்றிய ஞானப்பிரகாச சுவாமியும், ஜென் (Jenn) அடிகளாரும் வரவேற்றார்கள். கோயில் வளாகத்தில் இந்த இயக்கத்தை நிறுவிச் சாதிக்கொடுமைகளைத் தகர்க்க அரும் பாடுபட்டார்கள்.

ஆதியிலே தமிழ்ப்பண்பாடு சாதி பேதம் கற்பிக்கவில்லை. சாதி வழக்குகள் இடையிலே தமிழ் இனத்துக்குள் புகுந்து

* -கலாநிதி வே. அந்தணிஜான் அழகரசன் அடிகள் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை.

தமிழனைக் கெடுத்துவிட்டன. “பிற்படுத்தப்பட்டவர்களின் சமயம் சாதிக் கலப்பற்ற தமிழ்ச் சமயமாய் இருக்கட்டும். கிறிஸ்தவத்தின் துணைகொண்டு அவர்களின் உண்மை வடிவமாகிய பழைய சமயநிலைக்கு அவர்களைக் கொண்டுவரும் புத்துலகச் சிற்பியாக நான் விளங்குவேன்” எனச் சிங்கநாதம் செய்தார் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

புதுவாழ்வு வழங்கும் புத்துலகச்சிற்பி

1904ஆம் ஆண்டு நல்லூருக்குக் கிறிஸ்தவ பணிசெய்ய ஞானப்பிரகாசர் அனுப்பப்பட்டார். நல்லூரைத்தான் முக்கிய பணித்தளமாக அமைத்துக்கொண்டு 37 கிராமங்களில் சமயப்பணி செய்து, ஏறத்தாழ 3,000 கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களை கிறிஸ்தவ மறையைத் தழுவச் செய்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஒடுக்கப்பட்டோர் வாழ்வதற்கு நிலங்களை வாங்கினார். போயிட்டிக்கு அருகில் ஒரு ஊரையே வாங்கி, கோயில் கட்டி குடியேற்றமும் செய்து வைத்தார். வடபகுதியில் முதல் குடியேற்றம் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருடைய எண்ணத்திலே முகழ்த்த ஒன்றாகும். அன்று யாழ் மறை மாவட்டத்துக்கு ஆயராக இருந்த யூலன் ஆண்டகை பெயரால் குடியேற்றம் செய்த ஊருக்கு யூலனூர் (Julanur) என்று பெயர் கொடுத்து அழைத்தார். மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் கொடுத்து உதவினார். மக்களின் சமூக பொருளாதார நிலை சுவாமிகளின் உதவியால் உயர்ந்தது.

அறியாமையை அகற்றிய ஆசான்

புதிதாகப் புதுச்சமயத்தில் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளில் வேரூன்றி நிற்பதற்காகத் தான் கட்டிய கோயில் களுக்கருகே சிறு பாடசாலைகளையும் நிறுவினார். அங்கு மறைக்கல்வியைக் குழந்தைகளுக்கும், வயது வந்தோர்க்கும், வாழ்க்கையில் வழக்கிவிழுந்தோர்க்கும் உதவும் வகையில் சமய வகுப்புகளை நடத்தினார். தானும் போதித்தார். தன்னோடு உடன் பணிசெய்த குருக்களையும், மறைக்கல்வி ஆசிரியர்களையும்

இப்பணியில் ஈடுபடுத்தினார். கிறிஸ்தவ கொள்கைகளை நன்கு பரப்பும் நல்ல கருவிகளாகப் பாடசாலைகளைப் பயன்படுத்தினார். ஏற்கனவே, குருவாக வர முன்னரே, திருத்தொண்டராக (Deacon) இருக்கும் பொழுது 'மறைக்கல்வி' புகட்டுவதில் நாட்டம் கொண்டிருந்தார். 1901ஆம் ஆண்டில் யாழ் புனித மரியாள் பேராலயத்தில் 'பெண்களின் பாதுகாவலர்' (Patronage for Girls) என்ற குழு மூலம், மறைக்கல்வி பெற வாய்ப்பில்லாத பெண்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி, அவர்களுக்கு சமயக்கல்வி போதித்து வந்தார் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் 12 தமிழ்ப்பாடசாலைகள் அவர் பார்வையில் இயங்கின. அப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கத்தோலிக்க சமய அறிவை போதிப்பதிலும், மாணவர்களோடு ஒரு நிமிடமாவது கலந்துரையாடுவதிலும் அவர் தவறியதே இல்லை. ஆசிரியர்கள் சம்பளத்துக்காக வேலை செய்யாமல், பாடத்திட்டத்தை முடிக்க வேலை செய்யாமல், கடவுள் பக்தியும், நல்லறிவுள்ள ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க பாடுபட வேண்டும் என நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஆசிரியர்களைக் கேட்டுக் கொள்வார். கிறிஸ்தவரல்லாதோர்க்கும் கல்வி புகட்டுவது கிறிஸ்தவ சமூகப் பணிகளுள் ஒன்றாகும் என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவர் சுவாமி அவர்கள்.

தர்க்கப் பிரசங்கத்தின் தந்தை

புதிதாகக் கத்தோலிக்க சமயத்தில் சேர்ந்தவர்களின் விசுவாசத்தை உறுதிப்படுத்தவும், கத்தோலிக்கரல்லாதவர்களுக்குக் கத்தோலிக்க சமய அடிப்படை உண்மைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யவும் தர்க்கப்பிரசங்கம் (Dialogue Sermons - in French Conference Dialogue) என்ற ஒரு பொது முறையைக் கையாண்டார். கவர்ச்சியான முறையில், கத்தோலிக்கர் அல்லாதோருக்குக் கத்தோலிக்க சமய உண்மைகளைப் போதிக்கும் நல்ல பயனுள்ள முறை இந்தத் தர்க்கப்பிரசங்கம் என ஞானப்பிரகாச சுவாமியாரே கூறியிருக்கின்றார். நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சமயப்பணி செய்த கத்தோலிக்க வாழ்வு நிலையங்களிலும் (Centres of Catholic

life or Mission Centres) மடுபோன்ற பொதுத் திருத்தலங்களிலும், கோயில் திருநாட்களுக்கு முன் மூன்று நாட்களுக்குத் தர்க்கப் பிரசங்கங்கள் நடைபெறும்.

தர்க்கப் பிரசங்கத்தின் தனிச் சிறப்பு

பொதுவாக இது இரவில், திறந்த வெளியில் இடம்பெறும். இரண்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட மேடைகளில் இரண்டு குருக்கள் நின்று கொண்டு, ஒருவர் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பற்றிக் கேள்வி கேட்கிற ஒரு அடக்கமான மாணவனைப் போலவும், மற்றவர் கத்தோலிக்க குருவாக இருந்து கொண்டு கேள்விகளுக்குப் பதில் கொடுப்பவராகவும் இருப்பார். இடைவேளையில், மத்தளம், வீணை கொண்டு சமய சார்பான இன்னிசைகள் முழங்கப்படும். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டுகளிக்க நாடெங்கும் இருந்து பிற சமயத்தினர் பெருந்திரளாக வந்திருப்பார். தர்க்கப் பிரசங்கம் ஒரு சிறந்த கலையாகும். இந்தக் கலையில் ஈடுபடுகின்றவர்களுக்கு பொது மக்களைப் பற்றிய அறிவு, மொழித்திறமை, உவமைகள், நகைச்சுவை, மக்களின் குருட்டு நம்பிக்கைகள் எல்லாம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். கத்தோலிக்க சமய உண்மைகளை விளக்குவதற்கு தர்க்கப் பிரசங்கத்தை நன்கு பயன்படுத்தி அதன் தந்தையாகவும் விளங்கினார்.

சமய இலக்கியத்தில் ஒரு கண்டுபிடிப்பு

‘ஞான உணர்ச்சி’ என்ற சிறுநூல் சிறப்பான தமிழ் நடையைக் கொண்ட ஒரு கிறிஸ்தவ நூலாகும். இந்த நூலின் அரிய நடையைக் கண்டு ‘தேம்பாவணி’ செய்த வீரமாமுனிவரே இந்த நூலையும் செய்திருக்க வேண்டும் எனப் பல்லாண்டாகத் தென் இந்திய அறிஞர்களெல்லாம் நம்பி இருந்தனர். ‘ஞான உணர்ச்சி’ என்ற கிறிஸ்தவ நூலை வீரமாமுனிவர் எழுதவில்லை. ஈழநாட்டில் கத்தோலிக்க பணி செய்த யாக்கோமே கொன்சால் வெஸ் என்ற சாங்கோ பாங்க சுவாமிகளே எழுதினார். அவரே இந்நூலின் ஆசிரியர் என முதன் முதலாக இந்தச் செய்தியைக் கூறியவர் நம்முடைய ஈழத்து நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

நாடகம்

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கிறிஸ்தவ நாடகங்களில் நாட்டம் கொண்டு சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற போது எஸ்தாக்கியர் நாடகத்தில் நடித்து அனைவரின் பாராட்டையும் பெற்றவர். குருவானதும் கிறிஸ்தவ நாடகங்களை ஊக்குவித்தார். கோயில் திருநாட்களில், திருமறைக்காகச் செந்நீர் சிந்தி உயிர் நீத்த புனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை அரங்கேற்றியிருக்கின்றார். நாடக மன்றங்களை ஊக்குவித்திருக்கின்றார். சுவாமி அவர்கள் இரண்டு கிறிஸ்தவ நாடகங்களைத் தமிழிலும், ஒரு நாடகத்தை ஆங்கிலத்திலும் எழுதினார். அந் நாடகங்களின் பெயர்களும், அவை எங்கே கிடைக்கும் என்ற செய்திகளும் கிட்டவில்லை.

பக்தி இயக்கங்கள்

அ) நற்கருணை ஆராதனை இயக்கம்

1901ஆம் ஆண்டில் யாழ், புனித மரியாள் பேராலயத்தில் இரு கத்தோலிக்கர்களான திரு.பிலிப்ஸ், திரு.மோசேஸ், இருவரின் துணை கொண்டு 'நற்கருணை ஆராதனை இயக்கத்தை' தொடங்கினார் அடிகள். இப்பக்தி இயக்கத்தின் நோக்கம் பல குடும்பங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி நற்கருணையில் இருக்கும் இயேசு நாதருக்கு ஒரு மணி நேரம் ஆராதனை செலுத்துவதாகும்.

ஆ) குடும்ப வாசக சபை

நல்ல கத்தோலிக்க குடும்பங்களை உருவாக்குவதற்காக குடும்ப வாசக சபையைத் தோற்றுவிக்க மார்சலின், ஆசீர்வாதம் போன்ற அடிகளார்க்குத் துணை செய்தார். இவர்கள் குடும்ப வாசகசபை மூலம், மாதந்தோறும் நல்ல அறிவுள்ள குடும்பங்களுக்குப் பயன்தரக் கூடிய சிறிய வெளியீடுகளை வெளியிட்டனர்.

இ) திரு இருதய ஆண்டவர் சபை

1902ஆம் ஆண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஊர்காவற்ற துறையில் துணைப் பங்குத் தந்தையாக இருந்தபோது, பங்குத்

தந்தை 'தோறத்' (DAURAT) என்பவரின் ஆதரவுடன் இப்பக்திச் சபையை உருவாக்கினார். இச் சபையைக் கத்தோலிக்கர்களின் சமய ஆர்வத்தையும் பக்தியையும் தூண்டுவதற்காகவே ஆரம்பித்தார்.

ஈ) உள்ளூர் கத்தோலிக்க உண்மை பரப்பும் சபை

யாழ்ப்பாணத்தில், 1905ஆம் ஆண்டு, தைத் திங்கள், கொலின் அடிகளாரின் தலைமையில் 'உள்ளூர் கத்தோலிக்க உண்மை பரப்பும் சபை' ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் இச்சபையின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இச்சபையில் இருந்து மாசித் திங்கள் 1905ஆம் ஆண்டிலேயே, முதல் கத்தோலிக்க வெளியீடு, வெளி வந்தது. 1925ஆம் ஆண்டு வரையும் 19 கத்தோலிக்க வெளியீடுகள் வெளி வந்திருக்கின்றன. குடும்ப வாசக சபையிலிருந்து ஏழு (7) வெளியீடுகளையும் இச்சபை வெளியிட்டிருக்கின்றது.

முடிவுரை

நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒரு சராசரி மனிதன் அல்லன். அவர் சரித்திரம் படைத்த சமயப் பேரறிஞன். ஒடுக்கப்பட்டோர் மத்தியில், ஓலைக்குடிசையில் வாழ்ந்தார். மாட்டு வண்டியில் பயணம் செய்து மறைப்பணி செய்தார். சவேரியாரைப் போன்று, சின்னப்பரைப் போன்று உயிருக்குப் பலமுறை ஆபத்து வந்தும் தன் சமயப்பணியிலிருந்து விலகாமல் இருந்தார். தான் வசித்த ஓலைக்குடிசைக்குள் மழைத்தூறலிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஒரு கையில் குடையும், மறு கையில் பேனாவையும் பிடித்துக்கொண்டு எழுத்துப் பணியை மேற்கொண்டார். இத்தனை இன்னல்களுக்கிடையே மலைபோல் மறைப்பணியையும், இமயம் போல் இலக்கியப் பணியையும் செய்த ஒருவரை நினைத்து வியந்து போற்றி நிற்கின்றோம். கிறிஸ்தவம் உள்ளவரை, கிறிஸ்தவர்களின் உள்ளத்திலும், தமிழர்களின் நெஞ்சத்திலும் வாழ்ந்து கொண்டு இருப்பார் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

பின்னிணைப்பு - 1

ஞானப்பிரகாசர் வாழ்வில் முக்கியத் திகதிகள்

- 1875, ஆகஸ்ட் 30 : சாமிநாதப்பிள்ளைக்கும் தங்கமுத்துவிற்கும் மகனாக பிறந்தார். பிறந்த போது வைத்த பெயர் வைத்திலிங்கம், உறவினர் அழைத்த பெயர் கனகரத்தினம்.
- 1876 - 1891 : தந்தை இறந்ததால் தாயார் அச்சவேலியைச் சேர்ந்த செந்தமிழ்ப் புலவர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையை மணம் முடித்தல். ஞானப்பிரகாசர் அச்சவேலியிலும் மானிப்பாயிலும் ஆரம்ப கல்வி பயின்று, பின்னர் யாழ்ப்பாணத்து சம்பத்திரிசியார் (சென்.பற்றிக்ஸ்) கல்லூரியில் கற்றதுடன் சிறிய தந்தையார் தம்பிமுத்துப்பிள்ளையிடமும் கல்வி பயில்தல்.
- 1892 : பெருந்தோட்டம் ஒன்றில் தாய்மாமனுடன் கணக்கராய் வேலை.
- 1893 : புகையிரதத் திணைக்களத்தில் உத்தியோகம் பெற்று கடிசுமுவ ரயில் நிலையத்திலும் பின்னர் கொழும்பிலும் பணி.
- 1895 : குருமடம் சேர்தல்.
- 1901, டிசம்பர் 01 : குருபட்டம் பெறல்.
- 1902 : ஊர்காவந்துறையில் துணைப்பங்குத் தந்தையாக பணியாற்றல்.
- 1904 : நல்லூருக்கு கிறிஸ்தவ பணிக்குச் செல்லல்.

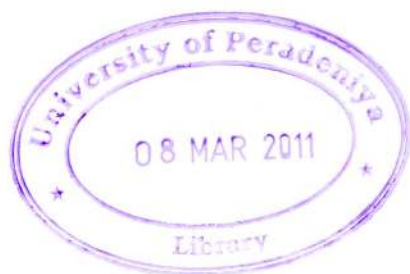
1916 : 'போர்த்துகேயர் காலத்தில் யாழ்ப்பாண அரசர்கள்' நூல் வெளியாதல்.

1929 : 'தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு' வெளியாதல்.

1928 : 'யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்' வெளியாதல்.

1931 : கோவா பயணம்.

1947 ஜனவரி 22 அன்று காலமானர்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் எழுதிய நூல்கள்

I. வரலாற்று நூல்கள்

1. Kings of Jaffna During the Portuguese Period (1916)
2. வையா வசனம்
3. யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம் (1928)
4. செகராசசேகரன்
5. History of Jaffna Under the Portugese, and Dutch Rule - களமுதி.
6. யாழ்ப்பாணத்து தொல் குடிகள்.
7. Ancient Kings of Jaffna (Incomplete)
8. தமிழரின் ஆதி இருப்பிடமும் பழஞ் சீதிருத்தமும் (1932)
(Early History of the Tamils and their Religion)
9. தமிழரில் சாதி உற்பத்தி (1920)
(Origin of Caste among the Tamils)
10. Indian Ancient Chronology and Civilization (1921)
11. Life from the Excavations of the Indus Valley
12. History of the Catholic Church in Ceylon (1505 - 1602)
13. Early History of the Ancient Popes (18-4-1922)
14. Catholicism in Jaffna (1926)
15. 25 Years of Catholic progress in the Diocese of Jaffna (1925)
16. ஊர்காவற்றுறை அர்ச். அந்தோனியார் கோவில் வரலாறு (1932)
17. Origin and History of the Shrine of Madhu

II. பிறமதங்கள் பற்றியவை

18. Philosophical Saivism or Saiva Siddhanta (1-2-1917)
19. சுப்பிரமணிய ஆராய்ச்சி (1916)
20. பிள்ளையார் ஆராய்ச்சி (6-9-1921)
21. Historical Aspect of Christianity and Buddhism
22. மிருக பலி ஆராய்ச்சி (24-2-17)

III. வாழ்க்கை வரலாறுகள்

23. அற்புத வரத்தி
24. Life of Cecilia Rasamma (26-12-1900)
25. உபதேசியார் சந்தியாப்பிள்ளை நற்சரிதை
26. ஸ்ரீமான் என்.ஆர்.முத்துக்குமாரு
27. Chrysanthus Daria

IV. சமயம் சம்பந்தமான நூல்கள்

துண்டுப் பிரசுரங்கள்

28. இரண்டு படுபொய்கள்
29. ஒரு பெருங் கடமை
30. இராச பாதை
31. ஆத்துமம்
32. சற்குரு
33. கடவுளின் லட்சணம்
34. விக்கிரக ஆராதனையும் சுருப வணக்கமும்
35. மறுபிறப்பு ஆட்சேபம்
36. மறுபிறப்பு ஆட்சேபம் (29-10-1916)
37. சைவர் ஆட்சேப சமாதானம் (1907)
38. பரிபூரண வஸ்து
39. உலக உற்பத்தி

40. கிறிஸ்துவின் கடவுட் தன்மை (11-6-10)
41. ஈடேற்ற வழி (28-2-1927)
42. புதுச் சைவம் (3-8-13)
43. சைவரும் மச்ச மாமிசமும் (1-1-15)
44. சமய ஆராய்ச்சியும் நேர்மையும் (3-12-15)
45. An American Hindu on Hinduism
46. A Critique of Mr.Phelp's Letter
47. Protestant sects and the Bible
48. Universal Religion
49. 2nd Epistle to the Padre Gabriel Jovan
50. Tactics of the Tamilian
51. Where Christianity and other Religion meet (1923)

தர்க்கப் பிரசங்க பிரசுரங்கள்

52. குருவில்லாத வித்தை (23-6-28)
53. மெய்பாதி பொய்பாதி (10-6-29)
54. கணக்குண்டு வழக்குண்டு (18-6-29)
55. பாவத்தைத் தீராத் தீர்த்தம் (16-6-30)
56. மாதாவோ – அம்மனோ (21-6-32)
57. எல்லார்க்கும் பொது வழி (15-6-33)
58. இடுக்கமான வாசல் – நெருக்கமான வழி (18-6-29)
59. சமதர்மத்தின் தப்பறை (21-6-32)
60. உலகத்தின் ஞானச் சூரியன் (3-6-1938)
61. இரட்சணிய பலி (10-6-39)
62. செபமாலை மாதா (10 -6-40)
63. ஈடேறுவோரின் திருக்கூட்டம் (12-6-41)
64. Life of Christ Critically Examined (29-5-31)
65. தெய்வீக விருந்து (1904)

66. திவ்விய பூசை மகத்துவம் (1948)
67. லூர்த்தில் நடக்கும் அதிசயங்கள்
68. தபசுகாலப் பிரசங்கம்
69. ஆண்டவர் சரித்திரம் I
70. ஆண்டவர் சரித்திரம் II
71. ஞான ஒடுக்கம் பிரசங்கம்
72. கத்தோலிக்க திருச்சபையும் அதன் போதகங்களும் (1237)
73. எனது பூசைப் புத்தகம் (தமிழாக்கம் - 1939)
74. மெய்க்குருமாரும் பொய்ப் போதகங்களும் (6-2-34)
75. உரும்பிராயில் வேதந்தொடங்கிய வெள்ளி யூபிலி (1933)
76. ஆதிச் சமயம் எது? (23-12-1904)
77. எம்மதமும் சம்மதமா? (Sept.1934)

V. தமிழ் மொழி

78. தமிழ் மொழி ஒப்பியல் அகராதி - 6 பாகம் (1938)
79. How Tamil was Built Up (1927)
80. தமிழ் சொற்பிறப்பாராய்ச்சி (18th April, 1932)
81. தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைத் தொகுப்பு - I (1973)
82. An English - Tamil Dictionary (Manuscript)
83. Some Laws of Dravidian Etymology
84. The Dravidian Element in Sinhalese
85. Root Words of the Dravidian Group of Languages
86. The Proposed Comparative Tamil Lexicon (1929)
87. The Law of Infial Consonants
88. தர்க்கம் (Logic) 5th June 1932
89. 'தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு', (1927)
90. தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி, கட்டுரைத் தொகுப்பு -1

VI. மொழியியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சில

91. "The Origin of Language: A New Theory", *Madras Christian College Magazine*, Oct.1929
92. *The Proposed Comparative Tamil Lexicon*, The Jaffna Catholic Guardian, 1929, pp.1-34.
93. "Radical Relationship between the Dravidian and Indo - European Languages", *New Review*, Nov. 1936.
94. Some Laws of Dravidian Etymology, *The Anthropos*, Vol.xi, pp.129-54.
95. The Dravidian Element in Sinhalese, *The Anthropos*, Vol.xxxii, 1937, pp.55-70.
96. "Root Words of the Dravidian Group of Languages".
97. "Pedigree of Words", *Pamphlet*.
98. "Sumerian and Tamil", *Pamphlet*.
99. "Origin of the Tamil Language".
100. "Linguistic Evidence for the Common Origin of the Dravidians and Indo Europeans", *Tamil Culture*, Vol. ii, Jan.1953, pp. 88-112
111. "Dravidian and Indo - European Languages", *New Review*, 1936.

642057

குமரன் புத்தக இல்லம்

Digitized by Neelagan Foundation
neelagan.org | sawaholam.org

ISBN 978-955-659-128-1

9 789556 591286

விலை ரூ 150.00